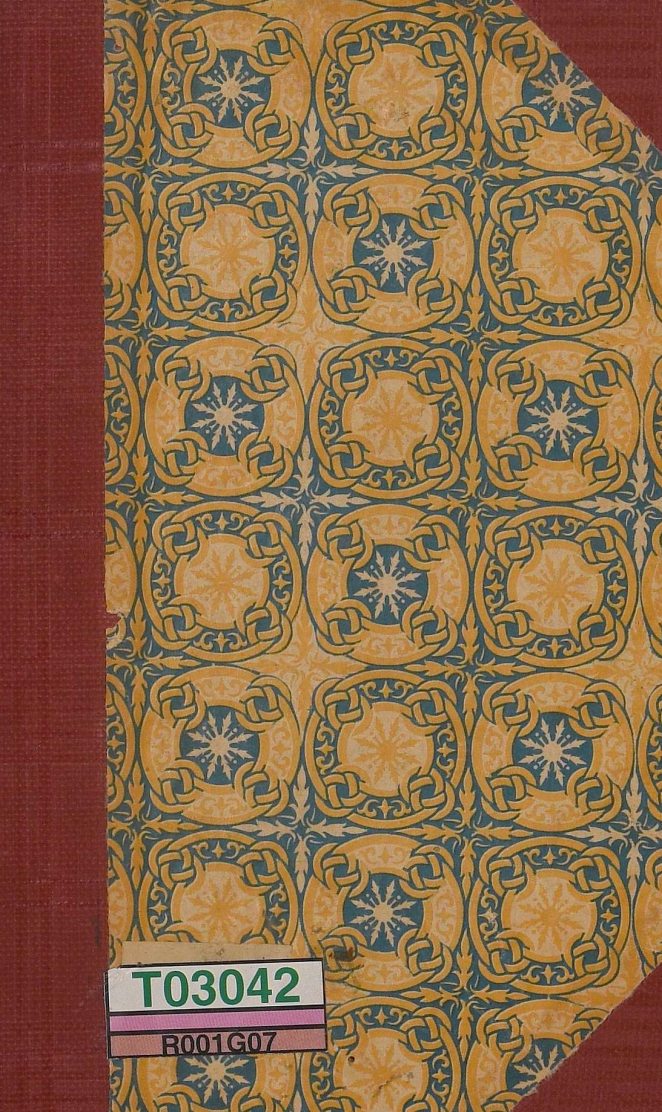

T03042

R001G07

nerall 22510
1969

3042

சிவமயம்.

3042

சந் குருப்யோ நம:

ஈக்ல யஜுர் வேதத்தில் உள்ள
நடலப் பிராஹ்மணோபநிஷத்தும்,
நந்த அவதூத சுவாமிகள்
அருளிச் செய்த,

யோக பாஷ்யமும்.

இவை

கோவிலூர்,

வீர சேகர ஞான தேசிக ஸ்வாமிகளின்

பாத சேகர ராய,

தீ காசிகாநந்த சுவாமிக ளவர்களால்

தமிழில், வசந வடிவமாக

மொழி பெயர்க்கப்பட்டு,

அச்சியற்றப் பெற்றன.

ரைட்.]

[அணு நான்கு.

பீ டி கை.

சூகீல யஜுரர் வேத சம்பந்தமான இம்மண்டலப் பிராஹ்ம னோபநிஷத் அஷ்டடோத்ரசத உபநிஷத்துக்களின் அந்நியதம மாம்; தாண்ட முடியாத சம்சார சக்கரத்தை நிவிர்த்தி செய்யும் மகா பல யோகத்தையுடைய ராஜயோகத்தை ஜிஞ்ஞாசுக்கட்கு நல்ல சூட்சுமதர சாட்சாத்கார ஸ்தாபந உபதேசத்தை விதித் துப் பிரகாசிக்கின்றது.

ஆதித்ய மண்டலத்திலுள்ள புருஷனுக்கும் யாஞ்ஞவல்கி யருக்கும் பிராய்ஸோத்ர ரூபமாகப்பிரவிர்த்தியாகலானும், பிராஹ் மண ரூபத்தாலும் இதற்கு மண்டலப் பிராஹ்மனோபநிஷத் தென்னும் பெயர், கௌஷீதகி பிராஹ்மனோபநிஷத் என்ப தாதி போன்று உண்டாயிற்று.

அவற்றுள், ஐந்து பிராஹ்மணங்க ளிருக்கின்றன. முதற் கண் ராஜயோகத்திற்கு, அஷ்டாங்க அங்கங்களும், லட்சியத்திர யமும் கூறப்பட்டுள்ளன. இரண்டாவதன்கண் அந்தர் லட்சியாதி யின் விஸ்தரமாம்; மூன்றாவதன்கண் அமநஸ்க விஸ்தர மாம்; நான்காவதன்கண் வியோம பஞ்சகமாம்; ஐந்தாவதன்கண் அமநஸ்க பலமாம்; ஏன விஷய விபாகங்களாம்.

இந்த உபநிஷத்தின் அர்த்தத்தை ராஜயோக மென்னும் பாஷ்யம் ஸ்பஷ்டமாகப் பிரதிபாதிக்கின்றது. அவ்விப்பாஷ்ய யத்தைப் பிரஹ்மசூத்ராதி பாஷ்ய மியற்றிய சங்கராச்சார்ய சுவாமிகளே இயற்றின ரெனப் பிரசித்தமாகக் கூறுகின்றனர். அங்ஙனமே, அநேகமாக அப்புத்தகத்தின் அந்திம பாகத்தில் உபசம்ஹார வாக்யமும் பார்க்கப்படுகின்றது. ராஜயோக பாஷ்ய த்திலுள்ள பத வாக்யாதுகளின் சைலியைப் பார்க்கும் சீலர் களோ இவ்விடத்து விவாதிக்கின்றனர். சில புத்தகங்களில் சதாந்த அவதூத ரியற்றிய ராஜயோக பாஷ்யம் சமாப்த மெ ன்று எழுதி யிருப்பதும் பார்க்கப்படுகின்றது.

இந்த ராஜயோக பாவ்யம் யாதானுமொரு மூலத்தின் பிராமாண்யக் கிரஹணத்தினாலும், பதச்சேஷாதியாலு மின்றி ஸ்வதந்தரமாகவே ராஜயோகத்தை நிரூபிக்கின்றது. ஆயினும், மண்டலப் பிராஹ்மணோபநிஷத்தின் வியாக்யாந பதத்தை யடைதற்கு யோக்ய மன்றும். இருப்பினும், அர்த்தத்தினால் அதன் அர்த்தத்தைப் போதிக்கும் பரமாயிருத்தலின் அது பாவ்ய ஸ்தானத்தை யடைந்த தென்று வியவகரிப்பவர்கள் பாவ்ய மென்று வியவகரிக்கின்றனர்.

இதன் முதலில் “இங்ஙனம் ஹடயோக லட்சணத்தை விஸ்தரமாக அநுஷ்டித்துப் பிரகிருத சத்குருவைப் பார்த்து இங்ஙனம் கூறினார்” என்றிங்ஙனம் உபக்கிரமமானது பார்க்கப் படுகின்றது. அதனாலும், ஹடயோக பாவ்யம் இதனோடு சமான கர்த்தாவிற்கே இதன் பூர்வ பாகரூபமாகின்ற தென அநுமிக்கப்படுகின்றது. பின்னையோ இது பரியந்தம் அது பிரசித்தியாக யாண்டுங் காணப்பட வில்லை.

இதில் வையாசிக தர்சனத்தினின்றும் விலட்சணமான சில அர்த்தங்களும் அறியப்படுகின்றன. எங்ஙனம் இதில் பஞ்ச பூதங்களில் ஒவ்வொரு பூதத்தினின்றும் ஒவ்வொரு அந்தக் கரண, பிராண, ஞானேந்திரிய, அதன் விஷய, கர்மேந்திரியங் கட்கு ஒன்றொன்றோடு கூடி ஸிந்துண்டாகின்ற தெனக் கூறி, ஞாதாவாய புருஷனை அந்தக்கரணங்களில் அந்தர்ப்பாவஞ் செய்து, அந்தக்கரணம் ஸிந்தெனக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. பஞ்சதசியாதியிலோ சேர்ந்த பஞ்ச பூதங்ளால் அந்தக்கரணங்கள் உண்டாகின்றன. அந்தக்கரணங்களும் நான்கே யென அறியப் படுகின்றது. “சர்வத்தாலும் அந்தக்கரணம்; அதுவிருத்திபேதத் தால் இருவகைத்தாம்; சம்சய ரூபம் மநமாகின்றது ; நிச்சய ரூபம் புத்தியாகின்றது”; “மநம், புத்தி, அகங்காரம், சித்தம், அந்தக்கரணமாம். இவற்றிற்குச் சம்சயமும், நிச்சயமும், கர்வ மும், ஸ்மரணமும் விஷயங்களாம்” என்று பஞ்சதசியில் கூறப் பட்டிருக்கின்றது. இப்பாஷியத்தினுதியில் ராஜயோகத்திற்கு எட்டு அங்கங்கள் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அந்த அங்கங்

களிலும், யம, நியம, பிரத்யாகாரங்கள், சம தமாதி ரூபங்கள், ஆசநப் பிராணாயாமங்கள் ஹடயோகம் போன்றே. தாரண, தியாந, சமாதிகளும் ஹடயோகம் போன்றே. இம் மூன்றினுடைய சொரூப யதார்த்த விஷயத்தன்மை இவ்விடத்து விசேஷமாம். எட்டு அங்கங்களிலும், சொரூப யதார்த்த ஞாந சாஹித்யம் ஹடயோகத்தினின்றும் இவ்விடத்து வைலட்சண்ய மென அறியத்தக்கது.

அதன் பின்னர் வேறு சாஸ்திரங்களின் அப்யாச அபேட்சையால் ராஜயோக பாஷ்யத்திற்கு விஷய ஞாநத்தை ஸ்தாபிக்குந்தன்மையால் அதிசயம் காட்டப்பட்டிருக்கின்றது.

அதன் பின்னர் ஜடாஜட விவேக ஞாநத்தின் பொருட்டு ஆகாசாதி தத்துவ உத்பத்திக் கிரமத்தைத் தரிசிப்பித்து அஷ்டப் பிரகிருதி, ஷோடச விகார, தசேந்திரியாதி ரூபங்களாய் சாங்கிய விசேஷ விசிஷ்டத்தால் பிரசித்தமான சில பதார்த்தங்கள் கூறப்பட்டிருக்கின்றன.

அதன் பின்னர்ப் பிரகிருதி அதன் விகாரத்தினின்றும் அந்நியத்தன்மையால் ஆத்மாவின் பிரகிருதி புருஷ விவேக மென்னும் வேறு பரியாய முடைய ஞாநத்தைச் சம்பாதித்து லய விதாநக் கிரமத்தால் ஆத்மாவினிடத்து விகாரங்களைச் சேர்க்குமிடத்து அதனால் மனோ லயத்தினும் ஆத்மாவின் சொரூபத்தில் ஸ்திதி மோட்சமாகின்றது என்னும் கபில சம்பந்த சாங்கியர்களுடைய மதத்தைக் கூறியிருக்கின்றார்.

அதன் பின்னர்ப் பிரகிருதி புருஷ ஈஸ்வரராய மூவர்களினது விவேகத்தால் ஞாநத்தைச் சம்பாதித்து லய விதாநக் கிரமத்தால் பகவானாய சர்வேஸ்வரனிடத்தில் தத்வ லயம் பாவிக் கப்படின, ஆத்மாவின் சொரூபாவஸ்தாநம் மேட்சமாகின்ற தென்னும் சாங்கிய ஏகதேசிகளாய் சேஸ்வர சாங்கியத்தைக் கூறும் பாதஞ்சலகர்ளுடைய மதத்தைக் காண்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அவற்றுள் லயகதிக் கிரமம் இங்ஙனம்—அதி சூட்சுமமான ஜீவன் குட்சும மார்க்க ஆலம்பநத்தால் பூமிக்கு

மேலிருக்கும் ஏழு வாயு ஸ்கந்தங்களை யதிக்கிரமித்து, சுத்தாகாசத்தை யடைந்து, தமோ ரச சத்துவங்களை யதிக்கிரமித்து பகவான் நாராயணனை யடைக. ஆவஹ, பிரவஹ, உத்வஹ, சம்வஹ, சுவஹ, பரிவஹ, பராவஹ என்னும் பெயரையுடைய சப்த வாயு ஸ்கந்தங்களும், புராணங்களிலும், சித்தாந்தசிரோமணியிலும் காட்டப்பட்டிருக்கின்றன.

இதில் மசமிரண்டிலும் சிதத்வைத ஞானபாவமே தாரக யோக மதத்தினின்றும் விசேஷமாம். இந்தப் பிரகிருத்த புருஷ பேத ஞாந்தையே நித்தியாநித்திய வஸ்து விவேக சப்தத்தால் தாரக யோகிகள் சிரவண பூர்வ விருத்தமென அங்கீகரிக்கின்றனர்.

அதன் பின்னர்த்தாரக யோக பதார்த்தம் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. கேசரியாதி முத்திரைகளால் சச்சிதானந்த அத்விதீய பிரஹ்மத்தை யறியும் ஹேது ரூபமான புருதகராதி ஆலம் பந சித்தத்தின் கொக்கிரத்தைத் தாரகயோகமென அறிக

அதன் பின்னர் தாரக யோக சித்தியின் உபாய ரூபமான அந்தர் லட்சிய, பஹிர் லட்சிய, மத்திய லட்சிய, பேத பின்னத்தையுடைய லட்சியத் திரயத்தின் அவலோகநம் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

அவற்றுள் அந்தர்லட்சியம் தேகத்தின் மத்தியில் மூலாதாரத்தினின்று மாரம்பித்து பிரஹ்மரந்திர பரியந்தமாயிருக்கும் சுழுமுனையின் மத்தியத்திலுள்ள குண்டலினீயாம். பால ஊர்த்துவ பாகத்தில் நிரந்தரம் தேஜசிருக்கின்றது. தர்ஜனியின் துனியால் மறைக்கப்பட்ட கர்ணரந்தரமிரண்டினூற் கேட்கப்பட்ட கூங்கார சப்தம் சித்தத்தில் ஸ்தாபிக்கப்படின, சட்சுவின் மத்தியிலுள்ள நீல ஜோதி ஹிருதயத்தின் பங்கஜ மத்தியில் விளங்குகின்றது. தேஜசின் சிகையுமாம். அதனதனவலோகநம் தாரக அவலோகந உபாயமாம்.

பஹிர் லட்சியமோ நாசியின் அக்ரபாகத்தில் 4-5-8-10-12 அங்குலங்களால் அளவிடப்பட்ட தேசத்தில் கிரமமாக தாரக யோக ஸ்புரணத்தாற் பார்க்கப்படும் நீலப்பிரகாச ஸ்யாமத்வ ரத்

நத்தோடு கூடிய சகல் பீத வர்ணத்தோடு கூடிய வியோம தத் துவமும், புருதகரத்தைப் பார்க்கும் புருஷனுடை திருஷ்டியின் அக்ரபாகத்திலிருக்கும் மயூகங்கள் சிரசின் மீது 12-அங்குலத் திற்குச் சமானமான தேஜசும் உண்டாகின்றன. அதனதன் தரிசுந்தால் தாரக யோக சித்தி அறியத்தக்கது.

மத்திய லட்சியமோ பிரதக்கால சம்பந்த சித்ராதி வர்ண சூரிய மண்டலம் போன்றும், வர்ணியின் ஜுவாலைக் கூட்டம் போன்றும், பிரகாசாதி யின்றிய அந்தரிக்ஷம் போன்றும், தாரக யோக காலத்தில் ஆகாசம் பார்க்கப்படும். அவ்வாகாசமும் ஐந்து விதமாம். அப்யாச வசத்தால் பிரகாசாதி விகார மின்றிய தாகப் பார்க்கப்படும் ஆகாசம் குணரகித ஆகாசமாம். பிரகாசிக் கப்பட்ட தாரகங்களோடு கூடி யாதொரு காட தம் போன்று பார்க்கப்படும் ஆகாசம் பரகாசமாம். காலாக்ரி போன்று பிர காசிக்கும் ஆகாசம் மகாகாசமாம். சர்வோத்திருஷ்ட பிரகாசத் தன்மையால் விளங்கும் ஆகாசம் தத்துவாகாசமாம். கோடி சூரியப் பிரகாசத்தோடு கூடியதால் விளங்கும் ஆகாசம் சூரியா சமாம். இங்ஙனம் தாரக யோக காலத்தில் 5-ஆகாசங்களும் பார்க்கப்படுவதால் தாரகயோக சித்தி அறியத்தக்கது.

இந்த வியோமத்தின்கண்ணே முதல் குணரகித ஆகா சத்தைவிட்டு, அந்தியத்திலுள்ள நிர்திசயாநந்தப் பரப் பிரஹ்ம லட்சண பரமாகாசத்தை எண்ணிக்கை செய்து வியோம பஞ்ச கம் நான்காவது பிராஹ்மணத்தின் மூலத்தில் காட்டப்பட்டிருக் கின்றது.

அவற்றுள், ராஜயோகம், தாரகம் அமநஸ்கம் என இருவித மாம். பூர்வ பாகம் தாரகமாம். உத்தர பாகமோ அமநஸ்கமாம். தார கம் மூர்த்தி தாரகம், அமூர்த்தி தாரகம் என இருவிதமாம். அவ ற்றுள் நேத்ரத்தின் கீழ்ப்பரியந்த பாகத்திலிருக்கும் கணபதி யாதி லட்சியத்தை ஆலம்பிக்கும் திருஷ்டி மூர்த்தி தாரகமாம். அமூர்த்தி தாரகம் இரண்டு புருவங்களின்மேல் தகரத்தை யவல ம்பிக்கும் உள் திருஷ்டியாம். அமநஸ்கமோ பிராணேந்திரிய லய கரண பூர்வகம் பிரஹ்மாத்ம ஐக்கியத்தில் மநம் லயஞ்

செய்தலாம். அப்பொழுதே நல்ல உம்மரி அவஸ்தை பிராப்தமாகின்றது. ஜீவன் முத்தியும் அதனந்தரம் உண்டாகின்றதென அறியத்தக்கது.

அதன் பின்னர் இரண்டாவது பிராஹ்மணத்தில் லட்சிய ஆத்மாவின் ஸ்வரூபமும், சாம்பலி முத்திரையும், சண்முகீ கரித்தலும், ஜாக்ரதாதி பஞ்சாவஸ்தைகளும் தரிசிப்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

அவற்றுள் சாம்பலியே கேசரி யென்று சிலர் கூறுகின்றனர். சிவ சம்ஹிதையிலோ கேசரியின் லட்சணமே நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. “இருபுருவங்களின் மத்தியிலுள்ள திருஷ்டியை திடபுத்தியுள்ளவன் திடமாக ஸ்தாபித்து அநேக உபத்திரவங்களின்றிய வஜ்ராசநத்தி விருந்து கொண்டு லம்பிகையின் ஊர்த்துவத்திலிருக்கும் கழுத்தில் நானாதிக்கில் செல்லும் ரசங்களைப் பிரயத்தந்தால் பண்டிதன் அமிர்தகூபத்தில் நன்கு சேர்க்க. இக்கேசரி முத்திரை பக்தருடைய அதுரோதத்தால் கூறப்பட்டதாம்” என்று கூறப்பட்டிருக்கின்றது. சண்முகீகரணப் பிரகாரமும் அவ்விடத்தே கூறப்பட்டிருக்கின்றது. “இரண்டு அங்குஷ்டங்களால் சுரோத்திரியங்களையும் தர்ஜனிகளால் இரண்டு நேத்திரங்களையும், மத்யம விரல்களால் நாசியின் ரந்திரங்களையும், அநாமங்களால் முகத்தையும் திடமாக யோகியானவன் வாயுவை நிரோதஞ்செய்க. எப்பொழுது இங்ஙனம் நிரந்தரஞ் செய்கின்றான் அப்பொழுது ஜோதிருப ஆத்மாவைப் பார்க்கின்றான்” என்று கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

அதன் பின்னர் மூன்றாவது பிராஹ்மணத்தில் அமநஸ்க யோகமானது விஸ்தரமாக நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

அதன் பின்னர் நான்காவது பிராஹ்மணத்தின் விவரணம் பாவ்யத்தில் பார்க்கப் படுவ தின்று. அது நிச்சயமாக ஆகாச பஞ்சகம் பிரதம பிராஹ்மணத்தில் அநேகமாக நிரூபிக்கப்பட்டிருத்தலா வென அறியப்படுகின்றது. நான்காவது பிராஹ்மணத்தின் முடிவிலும் யோகிகளால் நவசக்ரம், ஷடாதாரம், லட்ச

சியத் திரய வியோம பஞ்சகங்கள் அவசியம் அறியத்தக்கன எனக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. அவற்றுள் ஒன்பது சக்ரங்கள் செளபாக்ய லட்சுமி உபநிஷத்தில், ஆதாரசக்ர, ஸ்வாதிஷ்டாந சக்ர, நாபிச்சக்ர, ஹிருதயசக்ர, கண்டசக்ர, தாலுசக்ர, புரூசக்ர, பிரஹ்மரந்திர சக்ர, ஆகாசசக்ரங்க ளென விவரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. சடாதாரமும், மூலதார, ஸ்வாதிஷ்டாந, மணிபூரக அநாஹத, விசுத்த, ஆஞ்ஞா ரூபங்கள் யோக சூடாமணியாதி உபநிஷத்தில் பிரசித்தங்களாம். லட்சியத் திரயமும், வியோம பஞ்சகமும் பூர்வமே விஸ்தரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன வென அறியத்தக்கது.

அதன் பின்னர் அந்திம பிராஹ்மணத்தில் அமநஸ்க மென்னும் வேறு பரியாய நாம முடைய மனோ லயத்தின் பலம் விஸ்தரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

இது மண்டலப் பிராஹ்மணோபநிஷத்தின் ராஜயோக பாஷ்யத்தின் சாராம்சமாம்.

பாயிரம்.

அரியமறை யுட்சார மாகுந் தத்வ
மசியாதி வாக்கியத்தின் பொருளை நன்கு,
உரிமையா வுணர்வதற்கிங் காற்ற லின்றி
யுடலிலக மெனும்புத்தி யுடைய வென்னைச்,
சிறுமையாந் தேகநீ யலவென் றோதித்
தேற்றுவித்த வீரசே கரனின் பாதம்,
அருமையாப் போற்றியே சிந்தை செய்தே
யதுதினமு மறவாது பணிதல் செய்வாம்.

சுக்கிலமா யசர்வேதந் தன்னி லுள்ள
தூயமண்ட லப்பிரா மனோபநிட தத்துத்,
தக்கதாச் சதாநந்த வவதாத னியற்றித்
தரும்ராஜ யோகபா ஷியமதுட னேதான்,
தக்கதமிழ் மொழியினல வசந மாகச்
சமைத்தனன்கோ விலுராதனில் வீற்றி ருக்கும்
மிக்கவிறை வீரசே கரன்றன் பாத
மேவுகா சிகாநந்த னெனும்பெயரான் மாதோ.

ஓம் தத்சத்

பரப்பிரஹ்மணே நமஃ

சுக்ல யஜுர் வேதத்தி லுள்ள
மண்டலப் பிராஹ்மணோபநிஷத்தம்,
ராஜ யோக பாஷ்யமும்.

முதற் பிராஹ்மணம்.

வசிண்புஜஃ வசிண்புஜிஃ வசிண்புஜுதி
ண்புஜுஜ்ஞுதெ | வசிண்புஷு வசிண்புஜா
ஜாய வசிண்புஜெவாவஸிஷுதெ ||

ஒடி ஸானிஸூரானிஸூரானி:

ஒடி || யாஜீசுவஜெஸூ ஹ வெ வெ ஊஜாநி
ராஜித்யுஜொகம் ஜமாஜி தஜாஜித்யம் நகவா லொ
ஹவநு ! சூஜித்யு ! சூதூதகவஜநுஸு உஹீதி ||

யாஞ்ஞவஸ்கிய மஹா முனி ஆதித்ய லோகஞ்
சென்றார். அந்த ஆதித்யனை நமஸ்கரித்து, ஹே பக
வன் ! ஹே ஆதித்ய ! ஆத்ம தத்வத்தைக் கூறும் என.

இங்ஙனம் ஹடயோக லட்சணத்தை விஸ்தரமாக
அநுஷ்டித்து ப்ரகிருத சற்குருவைப் பார்த்துக் கூறினார்; ராஜ
யோகத்தைக் கிருபையாற் கூறும் என.

ஹ ஹாவாஹ நாராயணஃ | ஜீதாநயுகு
யஜாஜிஷுஜாஜியொம உவூதெ ||

அந்த நாராயணர் கூறினார். ஞானத்தோடு கூடிய யமாதி அஷ்டாங்க யோகம் கூறப்படுகின்றது.

அவர், விநய வசனத்தையும் குரு பக்தருள் முதன்மை யானவனுமான சிவ்யனைப் பார்த்து “சாவதானமாகக் கேட்பாயக” என்று ஆதரத்தோடு இந்த ராஜயோகத்தைக் கூறுகின்றார். ராஜாவிற்கு உபயோகமான யோகம் ராஜயோகமெனக் கூறப்படுகின்றது; அல்லது யோகங்கட் கெல்லாம் ராஜாவா யிருத்தலின், ராஜயோக மெனக் கூறப்படுகின்றது. முற்புகன்ற யோகங்கள் தேகப் பிரயாசையைச் செய்வன. இதுவோ, பிரயாசை யின்றி மோட்சரூப புருஷார்த்தத்தைக் கொடுப்பது. ஹடயோகம் போன்று இதற்கும் எட்டு அங்கங்கள் ளுள். மற்றும், அவ்வங்கங்கள் ஹடயோகத்தில் விஸ்தரமாக விருக்கின்றன. இதன் சூட்சும அங்கத்தைச் சுருக்கமாகக் கூறுவேன்.

ஸீதொஷா^ணஹாராநிஜாவிஜயஃ, ஸவபுஷாஸாணிஃ, நிஸுருகஸம், விஷயெஜீயநிமுஷஸூ^ணனதெயஜாஃ ||

சீத, உஷ்ண, ஆகார, நித்திரைகளை ஜபித்தலும், சர்வதா சாந்தியும், நிச்சலத்தன்மையும், விஷயத்தின்கண் இந்திரிய நிக்ரகத்தன்மையும் என்னு மிவை யமங்களாம்.

மாஸுலகூதிஃ, தகவஜாமு^{கூ}நாஸு^{கூ}கூதிஃ, ஸு^{கூ}வா^{கூ}நாமதவஸி^{கூ}நாமவஸு^{கூ}, தடி^{கூ}ஸு^{கூ}நாமவெ^{கூ}ந து^{கூ}ஷிஃ, நி^{கூ}ஸு^{கூ}ஜ^{கூ}தா, ஸ^{கூ}கா^{கூ}ஸு^{கூ}வா^{கூ}ஸெ^{கூ}ந உ^{கூ}நா^{கூ}நி^{கூ}வ^{கூ}சு^{கூ}திஃ, ம^{கூ}யா^{கூ}ந^{கூ}வி^{கூ}யா^{கூ}ஷா, வெ^{கூ}ரா^{கூ}ம^{கூ}லா^{கூ}வ^{கூ}ஸு^{கூ}நியஜாஃ ||

குரு பக்தியும், தத்துவமார்க்கப் பிரியமும், சுகசம் பந்த வஸ்து அநுபவமும், அவ் வஸ்து அநுபவத்தால்

சந்தோஷமும், நிஸ்ஸங்கத்தன்மையும், ஏகாந்த வாசத் தால் மனோ நிவிர்த்தியும், பஸேச்சை யின்மையும், வைராக்கியத்தன்மையும் நியமங்களாம்.

ஸுவாஸநவ்யூதி: விரவாஸஸு வனவஜா ஸநநியஜோ லவதி ||

† சகாசனத் திருத்தலும், நீடித் திருத்தலும் (ஆசனமாம்); இங்ஙனம் ஆசன நியம முண்டாகின்றது.

வபிரகககூஹகரொஹகெ: ஷொஸஸவதூ ஷஷிவாதி ஸஸுஸுயா யஸாகூஜெ ஸுணாயாஜ: ||

பூரக, சூம்பக, ரேசகங்களால் 16-64-32 எண் ணிக்கைகளாற் கிரமமாகப் பிராணாயாமஞ் (செய்க).

பிராணாயாமமோ ரேசக, பூரக, சூம்பகங்களைப் பிரயத்தன மின்றித் தன்வசமான வாயுவால் தன தாநீனத்தைச் செய்து, பிராண வாயுவின் ஸ்திரத்தன்மையைச் சம்பாதிக்க. ஜகத் மித்தை யென்று ஸ்மரிக்க. இவை பிராணாயாம மென்று சாங் கிய யோக வித்துக்களாற் கூறப்படுகின்றது.

விஷயெஸு ஐத்ரியாமெஸுஜெநாநி ரொயநம் ஸுதூஹாஜ: ||

இந்திரியத்தின் பிரயோஜனமாய விஷயங்களி னின்றும் மனத்தை நிரோதித்தல் பிரத்தியாகாரமாம்.

தனது அந்தர்முகச் சித்தத்தாற் சைதன்யத்தைப் பரமாத்மாவி னிடத்து லயஞ் செய்து நாநாவித விகாரத்தைக் கிரகிக்காத தன்மை பிரத்தியாகார மென்று கூறப்படுகின்றது.

விஷயவ்யாவதூநவபுவகூ ஜெதநெஜ ஜெதஸாவநம் யாநணா லவதி ||

† இஷ்டாசனத்தில் சுகமாயிருத்தல்.

விஷய வியாவர்த்தன பூர்வகம் சைதன்யத்தில் சித்தத்தை ஸ்தாபித்தல் தாரணையாம்.

பாஹ்யாந்தர சம்பந்தமான தத்துவங்களைப் பார்ப்பதிலுள்ள சித்த விருத்தி தாரணை யெனப்படும்.

ஸவபுஸாரீரெஷு வெதநெநுசுதாநதா
யுநமஃ ||

சர்வ சரீரங்களிலும் சைதன்ய வகத்தன்மை தியானமாம்.

சோகம் பாவத்தால் சுத்த அத்தைத சுவபாவ சர்வப் பிரகாசம் பரமாத்மா வென அறிந்து சர்வ பூத தயை யுடையவனாகின்றான். சமான ஆத்மாநுபவத்தால் சர்வத்திலும் சம திருஷ்டி உண்டாகின்றது. நித்திய திருப்தி தியானம் என்பது முனி சம்மதமாம்.

யுநவிஷு திஸுஉயி: ||

தியானத்தின் விஸ்மிருதி சமாதியாம்.

பரம யோகிகளால், தத்துவ தர்சனத்தாற் சல மின்றிய ஸ்தைரிய சித்தத்தன்மையும், விகல்ப மின்றிய சித்த விருத்தியும், சதா மனோ நிர்மலத்தன்மையும், சாந்தியோடு கூடிய தன்மையும் சமாதி என்று கூறப்படுகின்றது.

ஊவம் ஸுக்ஷ்மாஜாநி | ய ஊவம் வெஷ ஸ
உக்ஷிவாஸுவதி ||

இங்ஙனம் சூட்சுமாங்கங்கள். எவன் இங்ஙனம் அறிகின்றான், அவன் முக்தியடைதற்கு யோக்யனாகின்றான்.

இந்தப் பிரகாரம் சூட்சும அஷ்டாங்க யோக தற்பரணுச்சற்குரு உபதேசத்தால் ராஜ யோகத்தை யறிந்தவன் மோட்சத்தை யடைதற்கு யோக்யனாகின்றான்.

அற்றேல், சாங்கியாதி அனேக அந்நிய சாஸ்திரங்க ளிருக் கின்றன; அவையும் தத்துவப் பிரதானங்களே; அவற்றின் வாயிலாகப் பிரஹ்மப் பிராப்தி இருக்குக; இத னுபதேசத்தாற் பிரயோஜனமென்னை? யெனக்கூறற்க; சாஸ்திரங்களிற் குசலர் களா யிருக்கின்றவர்கட் குபயோகமான அவை முக்கிய விர்த்தி யாற் பிரஹ்மத்தை யுபதேசிப்பன வல்ல. இதுவோ, அஞ்ஞான திருஷ்டியாற் பார்க்கப்படும் பிரஹ்மாண்டத்தைச் சுவீகரித்து, ஹே சிஷ்ய! கேட்பாயாக. இங்ஙனமே, பிண்டாண்ட மென்று விரலாற் காட்டுதல் வாயிலாகத் திருஷ்டாந்தத்தோடு காட்டுகின் றது. அதனால் விசேஷ ஞானம் சீக்கிரம் உண்டாகின்றது. ஆகலின், சர்வப் பிரயத்தனத்தால் யோகாப்பியாசமே பிரஹ்மப் பிராப்தியின்பொருட்டுச் செய்யத்தக்கது.

அவற்றுள், இவ்வித தத்துவ முண்டாகின்றது:—

ஆத்மாவினின்றும் ஆகாச முண்டாயிற்று; அதனினின் றும் ஞாதாவும் சமானனும் ஸ்ரோத்ரமும் சப்தமும் வாக்குமுண் டாயின. ஆகாசத்தினின்றும் வாயுவும், அதனினின்றும் மன மும், வியானனும், துவக்கும், ஸ்பர்சமும், பாணியும் உண்டா யின. வாயுவினின்றும் அக்னியும், அதனினின்றும் புத்தியும், உதானனும், சட்சுவும், ரூபமும், பாதமு முண்டாயின. அக் னியினின்றும் அப்பும, அதனினின்றும் சித்தமும், பிராண னும், ஜிஹ்வையும், ரசனையும், பாயுவும் உண்டாயின. அப்புவி னின்றும் பிருதிவியும், அதனினின்றும் அகங்காரமும், அபான வாயுவும், கிராணேந்திரியமும், கந்தமும், உபஸ்தமும், உண்டா யின. சர்வவிடத்தும் ஆகாசாதி பஞ்ச தத்துவங்களு மிருக்கின் றன. சுரோத்திரம் அத்யாத்மம், சுரோத்திரத்தாற் கேட்கப்படும் வஸ்து அதிபூதம், திக்கு அதிதைவதம். துவக்கு அத்யாத்மம், ஸ்பர்சம் அதிபூதம், வாய்வு அதிதைவதம். சட்ச அத்யாத்மம், பார்க்கத்தக்க வஸ்து அதிபூதம், 'சூரியன் அதிதைவதம். ஜிஹ்வை அத்யாத்மம், ரசம் அதிபூதம், வருணன் அதிதைவதம். கிராணம் அத்யாத்மம், முகரத்தக்க வஸ்து அதிபூதம், அஸ்வினி கள் அதிதைவதம். வாக்கு அத்யாத்மம், கூறத்தகும் வஸ்து அதி பூதம், அக்னி அதிதைவதம். பாணி அத்யாத்மம், கொடுக்கத்

தக்க வஸ்து அதிபூதம், இந்திரன் அதிதைவதம். பாதம் அத்யாத்மம், செல்லத்தக்க வஸ்து அதிபூதம், விஷ்ணு அதிதைவதம். பாயு அத்யாத்மம், விடுதல் அதிபூதம், மிருத்யு அதிதைவதம். குஹ்யம் அத்யாத்மம், ஆனந்தம் அதிபூதம், பிரஹ்மா அதிதைவதம்.

ஞாதா, மனம், புத்தி, சித்தம் அகங்காரம் என அந்தக் காணங்கள் ஐந்து. ஞாதா புருஷன்; சம்சய ரூபம் மனம்; நிச்சய ரூபம் புத்தி; நல்ல விசார ரூபம் சித்தம்; நான் என்னும் அபிமான ரூபம் அகங்காரமாம். மனம் அத்யாத்மம், மநஞ்செய்தல் அதிபூதம், சந்திரன் அதிதைவதம். புத்தி அத்யாத்மம், நிச்சயித்தல் அதிபூதம், பிருகஸ்பதி அதிதைவதம். சித்தம் அத்யாத்மம், சிந்தித்தல் அதிபூதம், க்ஷேத்ராஞ்ஞன் அதிதைவதம். அகங்காரம் அத்யாத்மம், அகங்கரித்தல் அதிபூதம், ருத்ரன் அதிதைவதமாம்.

இங்ஙனம் சர்வத்தையும் அறிதலானே அவற்றின் அஜீதம் பிரஹ்மம் என்று ஞான முண்டாகின்றது. எங்ஙனம்? நான் ஆகாசாதி பூத குணங்களோடு கூடியவனுமன்று. அவற்றினின் றுண்டாய இந்திரியங்களு மன்று. நான் அந்தக்கரணமுமன்று. நான் பிராணாதி வாயுக்களு மல்ல. நான் வருணசிரம ஆசாரத்தை யுடையவனு மல்ல. நான் தர்மாதர்மங்களைச் செய்பவனுமல்ல. நானிப் பிரபஞ்சமு மல்ல. பின்னேயோ, நான் உபமான மின்றிய சத்திய ஞானானந்த லட்சணத்தால் லட்சிக்கப்படும் பரமாத்மாவே யென்று சிந்தித்துப் பரப்பிரஹ்மமாகுக; “சத்தியம் ஞானம் அனந்தம் பிரஹ்மம்” என்னும் சுருதியாலும், மற்றும், “அணுவிற் கணுவும் நானே; அப்படி மகத்தும் நானே; விசித்திர ஜகத்தும் நானே; பழையோனும் “நானே; புருஷன் நான்; ஈசுவரன் நான்; இரண்ணியமயன் நான்; சிவரூபம் நானா யிருக்கின்றேன். பாணி பாத மின்றியவன் நான்; சிந்திக்கக் கூடாத சக்தி யுடையவன் நான்; சட்சுவின்றிப் பார்க்கின்றேன்; கர்ண மின்றிக் கேட்கின்றேன்;

நானுவித ரூபமா யிருந்து நான் அறிகின்றேன். என்னையறிபவ
னின்னு; சதா நான் சித்ரூபன்; அனேக வேதங்களால் அறி
யப்ப்பேவன் நானே. வேதாந்தங்களைச் செய்த வேத வித்து
நானே. எனக்குப் புண்ணிய பாப மின்று; நாச மின்று; ஜன்ம
மின்று; தேகேந்திரிய புத்தி யன்று; பிருதிவியு மன்று; அப்பு
மன்று; அக்னியு மன்று; வாயவு மன்று; அம்பரமு மன்று.
இங்ஙனம் குகையிலிருப்பதாயும், நிஷ்களமாயும், அத்
விதியமாயும், சமஸ்த சாட்சியாயும், சதசத் தின்றிய
தாயும், சுத்தமாயு முள்ள பரமாத்மரூபத்தை யறிந்து அடை
கின்றான்” என்னும் சுருதியாலும், முன் பிரஹ்ம பின்னன்
நான் என்னும் பிரகிருதி வாசனையால் அமிழ்த்தப்பட்ட மித்தி
யா ஞானத்தையுடைய நானே, இப்பொழுது பிரஹ்மமா யிருக்
கின்றேன் என்னும் ஞானி முக்தனாகின்றான். புகலப்படும்
விகாராதிகளும் நா னன்று என விட்டு சத்திய ஞானி ஆகுக.

சுரோத்திராதி ஐந்து ஞானேந்திரியங்களும், வாக்காதி
ஐந்து கர்மேந்திரியங்களும், சப்தாதி ஐந்து விஷயங்களும் மன
மும், ஆகிய பதினாறும் விகாரங்க ளென்று கூறப்படுகின்
றன. ஐந்து பிராணவாயு ஞானேந்திரிய கர்மேந்திரிய மனோ
புத்திரூபம் லிங்க சரீர மென்று கூறப்படுகின்றது பஞ்ச மகா
பூத ஞானேந்திரிய கர்மேந்திரிய மனோ புத்திரூபம் சிலர் லிங்க
மென்று கூறுகின்றனர். கர்த்ரு, ஞாத்ரு, போக்த்ராதிகள் நவ
பதார்த்தங்கள். பஞ்ச மகாபூதங்களும், பிரகிருதியும், அகங்கார
மும், மகத் தத்துவமும் அஷ்டப் பிரகிருதிகளாம். பிரஹ்ம,
விஷ்ணு, ருத்ரரேன மும்மூர்த்திகள். இச்சை, ஞானம், கிரியை
யென மூன்று சக்திகள். விசுவன், தைசசன், பிராக்ஞன் என
மூன்று ஜீவர்கள். பிராதக்கால, மத்திபாஹ்ந, அஸ்த பேதத்
தால் மூன்று காலங்கள். காருகபத்தியம், ஆகவனீயம், தக்ஷி
ணக்நி பேதத்தால் மூன்று அக்நிகள். சுவர்க்க, மத்திய, பாதல
பேதத்தால் மூன்று லோகங்கள். ஜாக்ர சொப்பன சுழுப்தி
பேதத்தால் மூன்று அவஸ்தைகள். ஸ்தூல, சூட்சும, காரண

பேதத்தால் மூன்று தேகங்கள். † கார்மிகம், மாயிகம், ஆணவிகம் என மும் மலங்கள். ஆத்யாத்மிகம், ஆதிபௌதிகம், ஆதிதைவிகம் என முத்தாபங்கள். தனமும், தாரமும், புத்ராதிசுளும் மூவேடணைகள். சத்துவ, ரஜஸ், தம பேதத்தால் முக்குணங்கள். இவ் வெல்லாவற்றையும் மாயா கல்பித மென அறிந்து, அவற்றினின்றும், விலட்சணன் நான் என்னும் நிச்சய புத்தியைச் செய். அதன் பின்னர் இவ்வுபதேசத்தைக் கேட்பாயாக.

ஆகாசாதி பூதகுணங்களே நன்கு அறிந்து ஸ்தூலத்திற்கு சூட்சுமத்தில் அந்தர்த்தான விதி கூறப்படுகின்றது.—

பூமியில் கிராணத்தையும், ஜலத்தில் ஜிஹ்வையையும், அக்னியில் திருஷ்டியையும், வாயுவில் த்வக்கையும், ஆகாயத்தில் ஸ்ரோத்திரத்தையும், கிரமமாக யே கி சேர்க்குக.

இங்ஙனம் சாவதானத்தாற் பூதேந்திரிய ஐக்கியத்தைச் (செய்க). அஃதெங்ஙனம்?

பூமியை ஜலத்தில், ஜலத்தை வந்நியில், ஹேராமம் பண்ணிய நெய் போன்று சித்தித்து, வந்நியை வாயுவில், வாயுவை ஆகாயத்தில், ஆகாசத்தைக் கிரமமாகச் சித்தத்தில், சித்தத்தை அகங்காரத்தில், அடைந்த கிரமமாக அறிந்து, அகங்காரத்தைப் புத்தி மத்தியில் லயஞ் செய்து, கூடமான மதியை மித தர்சனமத்தியில், அத்தர்சனத்தைப் பரமாத்மாவினிடத்தில், நல்ல யோகியானவன் முற் புகன்ற ரீதியால் பரமாத்வீன்கண் சேர்க்க. இங்ஙனஞ் செய்யில், பஞ்சீகரணம் உண்டாகின்ற தென்று பரமயோகிகள் கூறுகின்றனர்.

இதற்கு இந்திரியாத்மா வென்றும், கேவலாத்மா வென்றும் இருவிதம் அங்கீகரிக்க. புத்தியால் பரமாத்ம சொரூப சச்சிதானந்த லட்சணம் அறியப்படுகின்றது. அதன் தர்சனத்தால் புத்தி சங்கோசித்தவன், ஆக்மைக்யம் உண்டாகின்ற தென்று நன்கு புகலப்பட்டது.

† கர்மத்திற் சஞ்சரிக்கும் இந்திரியங்கட்குக் கார்மிக மென்று கூறப்படும்.

தேஹஸ்ய வணு ஷோஷா லவணி காஉ
கெராயஸ்ய நிஸாஸநிஶாஃ | தநிராஸஸு
நிஸஸு க்ஷோதுவாஹாராபுஷாததகவஸெ
வநு ||

தேகத்திற்குக் காமம், குரோதம், பயம், நிஸ்வாசம், நித்திரை என ஐந்து தோஷங்க ளுண்டாகின்றன. அவற்றின் நிவிர்த்தி நிஸ்ஸங்கல்பம், க்ஷமை, மிதாகாரம், பிரமர்த மின்மை, தத்துவ சேவனம் என்பவற்று ளுண்டாம்.

இங்ஙனம் சாங்கிய மோட்ச லட்சணம் பிரபுதிக்கப்பட்டது. இப்பொழுது சாங்கிய ஏகாதசி மதம் கூறப்படுகின்றது. தேகத்திற்குக் காமம், குரோதம், நிஸ்வாசம், பயம், நித்திரை என்னும் பேதத்தால் ஐந்து தோஷங்க ளிருக்கின்றன. அவற்றின் பரிகார மார்க்கமோ, கிரமமாக காமம் ஸங்கல்ப மின்றிய ஶாஸம், குரோதம் க்ஷமையினாலும், நிஸ்வாசம் மித போஜனத்தினாலும், பயம் மயக்க மின்மையினாலும், நித்திரை சத்துவ சேவனத்தினாலும் உண்டாகின்றன.

நிஶாலயஸுநீஸுபவம் ஹிம்ஸாஹிதாஶ்ரீ
குஷாவதஃ ஶாரவஶ்ரீ ஸம்ஸாரவாயிஃ த
தஃ ஸலிக்ஷோமபுஷவஶ்ரீ ஸகவாஹிமணா
நதிகு ||

நித்திரையும், பயமுமாகிய சர்ப்பத்தையும், ஹிம்ஸாதி தரங்கத்தையும், ஆசையாகிய சுழலையும், தாரமாகிய சேற்றையு முடைய சம்சாரமாகிய வார்த்தியை (சமுத்திரத்தை)க் கடத்தற்குச் சூட்சும மார்க்கத்தை அவலம்பித்துச் சத்துவாதி குணங்களை அதிகரி மித்துத் (தாரகத்தைப் பார்க்க).

துக்கமாகிய ஜலத்தையும், வியாதி மிருத்யுவாகிய முதலையையும், பயமாகிய சர்ப்பத்தையும், ஹிம்சாதியாகிய தரங்கத்தையும், ஆசையாகிய சுழலையும், மனைவியாகிய சேற்றையும், நாநாகல்பித சுகமாகிய ரத்தத்தையு முடைய சுவ சம்பந்தமான வஸ்துவோடு ஐக்கியமாய், சத்தியத்தை அதிக்ரிமித் திருக்கும் சம்சாரமாகிய சமுத்திரத்தைத் தாண்டுவதற்கு இஃதுபாயமாம். சவயம் அதி சூட்சுமனான ஜீவன் சூட்சும மார்க்கத்தை அவலம் பித்துச் சப்த பவனங்களையுந் தாண்டிப் பிரத்யக் ரூபமாயிருந்து சிரேஷ்டமான ஆகாய கதியை யடைந்து, அவ்வாகாசத்தைத் தமசில் ஸ்தாபிக்க; தமத்தையும் ரஜசில் லீனஞ் செய்து, ரஜசையும் சத்துவத்திற் பிரவேசஞ் செய்க; சத்துவத்தையும் நாராயணனிடத்து லயஞ் செய்க; ஸ்ரீமன் நாராயணனாய் பரம்பதத்தை யடைக. அப்பொழுது நித்தியாநந்த சுகம் அனுபவிக்கப்படுகின்றது. ஞாந்தானேயே மோட்ச முண்டா மென்னும் புத்தியாகிய எதனால ஆத்மா அறியப்படுகின்றதோ, அது சாங்கியமாம். அதுவே சர்யக்ஞாநமாம். இங்ஙனம் மோட்ச லக்ஷணம் கூறப்படுகின்றது.

தாரகைவறொகயெசு | ஸ்ருத்யெ ஸ்வி
தாநதஜைகதிடரவிவம் தாரகம் ஸ்ரு
ததவாயம் மக்ஷுதுயாவறொகநடி ||

தாரகத்தைப் பார்க்க. புருமத்தியி லிருக்கும் சச்சிதாநந்த தேஜைச யுடைய கூடரூப தாரகம் பிரஹ்மமாம். அது னுபாயம் லட்சியத் திரயத்தைப்பார்த்தலாம்.

இங்ஙனம் புகன்ற சாங்கியத்தினின்றும் தாரகம் சிரேஷ்டமென்று தாரக யோகிகள் அங்கீகரிக்கின்றனர். ஹே பிராகிர்த! அதன் லட்சணம் அதி விசித்திரம். நீ சாவதான மனத்தையுடையவனுங்க் கேட்பாயாக. இது மிகவும் ரகஸ்யமாயினும், இதனை உனது பக்தியால் சந்தோஷத்தை யடைந்த நான் கூறுகின்றேன். அந் புத்தியை யுடைய புருஷர்கள் மந்தர லய ஹடயோகமாகிய ஆரண்யத்தில் நீண்ட காலம் சஞ்சரிக்கின்றனர்.

அவற்றை நன்கு தியாகஞ்செய்து குருமுகத்தால் தாரகத்தை யப் பியசிப்பரேயாயின், அப்பொழுது சித்தராகின்றனர். ஆகலின் தாரக யோகத்தை யிங்ஙனம் அப்யாசஞ் செய்க.

நன்கு மூடிக்கொண்ட நேத்திரத்துடனாவது, சிறிது திறந்த நேத்திரத்துடனாவது, உள் நேத்திரத்தால் புருவத்தின் மேல் சச்சிதாநந்த தேஜசுடைய கூடரூபப் பரப்பிரஹ்மத்தைப் பார்க்க. தாரகாக்ர விர்த்தியால் லட்சியத்தை ஆகாசத்தில் குருமுக மா யடைந்திருப்பனேயாயின், அப்பொழுது தாரகயோகஞ் சித்திக்கின்றது. அதனை அப்யசிக்கின்றவர்கள் தாரக யோக சித்தர்க ளாகின்றனர். பிராணயாமாதி அனுஷ்டானப் பிரயாச மின்மையால் தாரக யோகமே உத்தம மென்று பரமயோகிகள் கூறுகின்றனர். மற்றும்—லட்சியத்திரயம் தாரக யோகிகளா லறியப்படுகின்றது. ஆகலின் குருவாக்கியத்திற் சிரத்தை யுடைய நீயும் தாரகத்தை அப்யாசஞ் செய். அப்யாசஞ் செய்யும் புருஷனைக் கடக்கச் செய்தலின் தாரமாம். தாரமே தாரக மெனப் படும்; தன தர்த்தத்தில் கப்பிரத்தியயம் விதிக்கப்படுதலின். தாரகமாகிய யோகம் தாரகயோகம் என்பது பொருளாம். “யுஜிர் யோகே” என்னும் தாதுவினின் முண்டாய் ஜீவோஸ்வரர்களினது பேதத்தைச் செய்யும் அஞ்ஞானத்தைப் பரித்தியாகஞ் செய்து ஐக்கியத்தைச் செய்தலின் யோக மெனப்படும்.

பிரஹ்மத்திற்கு ஜீவத்தன்மை அவித்தியா உபாதிகம்; பிம்பப் பிரதிபிம்ப முக பேதத்தைச் செய்யும் தர்ப்பணம் போன்று. ஆகாச பேதத்தில் கடாதிகள் போன்று; சூரிய பேதத்தில் ஜல பாத்திரம் போன்று; சற்குரு உபதேசத்தால் ஞானாக்கினியால் அஞ்ஞான உபாதி நஷ்டமாயின், பிரஹ்மம் ஒன்றே அத் வீதியம், கேவலம் எஞ்சுகின்றது.

“எப்பொழுது இருள் அன்று அது தினமு மன்று, இரவு மன்று, சத்து மன்று, அசத்து மன்று, கேவலம் சிவனே அது அக்ஷரம், அது சூரியன், சிரேஷ்டம், பிரஞ்ஞை, அதனால் முன்னரே விஸ்தரமாயிருக்கின்றது.” என்னுஞ் சுருதியானும்,

நிலை யில்லாத சரீரங்களில் மகத்தாயும், விபுவாயு மிருக்கும் அசரீரமான ஆத்மாவை யறிந்து தீரன் சோகத்தை யடையான்' என்னும் சுருதியானும். இதனால் தாரகத்தா லறியப்படுவது பரமாத்மா வென்பது பலிதார்த்தமாம்.

உயோயாராஹு னு ஹரஸுவயுஷம்
ஸுஷுநாஸுயபாலா தநயெ தபிதொபி
ஸா உணாஸதஸுஸுக்ஷா கண்ணிநீ த
கு ததொநிவுதி: | ததஸுநாதுவாவநி
வுதி: | தஜநயெநீவிதகணபுரஸு அயெ
வதிதாரஸஸொ ஜாயதெ தகு ஸிதெ உநஸி
வக்ஷுஉயுநீயுஜோதி: வஸுதி | னவம்
ஹுதயெவ ||

மூலாதாரத்தினின்று மாரம்பித்துப் பிரஹ்ம ரந்திர பரியந்தம் சுழுமுனை சூரியப் பிரபையாம். அதன் மத்தியில், தடிக்கோடி சமானமான மிருனாஸதந்து சூட்சுமமான குண்டலினியாம். அவ்விடத்துத் தமத்தின் நிவர்த்தியாம். அதன் தர்சனத்தால் சர்வ பாப நிவர்த்தியாம். தர்ஜன்யத்தின் நுனியால் முடப்பட்ட கர்ண ரந்தர மிரண்டில் பூத்கார சப்த முண்டாகின்றது. அவ்விடத்து ஸ்திதமான மனதில் சட்சுவின் மத்தியிலுள்ள நீலஜோதி பார்க்கப்படுகின்றது. இங்ஙனம் ஹிர்தயத்தின்கண்ணும்.

இந்த மூன்று லட்சணங்க ளெவை யென் நிவ்விடத்துக் கூறப்படுகின்றது:—தேக மத்தியில் பிரஹ்ம நாடியாய சுழுமுனை சூரிய ரூபமாய்ப் பூரணச்சந்திர ப்ரகாசமா யிருக்கின்றது. அதுவும் மூலாதாரத்தினின்று மாரம்பித்துப் பிரஹ்ம ரந்தர பரியந்தம் செல்லுகின்றது. அதன் மத்தியில் தடித் கோடி சமான காந்தியால், மிர்னா சூத்திரம் போன்று சூட்சும அங்கத்தை

புனைய குண்டலினி பிரசித்தமா யிருக்கின்றது. அதனைப் பார்த்து, மனத்தானேயே புருஷன் சர்வ பாப பந்த விஞ்ச வாயி லாய் முக்தனாகின்றான். பால, ஊர்த்வக, லலாட, சசிமண்ட லத்தில் நிரந்தரம் தேஜஸைத் தாரக யோக விஸ்ரணத்தால் பார் க்கிற் சித்தனாகின்றான். தர்ஜனியின் துனியால் மறைக் கப்பட்ட கர்ண ரந்தரங்களில் பூத்கார சப்த முண்டாகின்றது. அவ்விடத்து ஸ்திதமான மனத்தில் சட்சுவின் மத்தியி லுள்ள நீலஜோதி ஸ்தலத்தைப் பார்த்து, உந்தர் திருஷ்டியால் சமான ரகிதமான சுகத்தை யடைகின்றான். இங்ஙனம் ஹிருதய தாமரையின் மத்தியில் விளங்கும் தேஜஸின் சிகா தர்சனத்தா லும் பரமயோகியால் கற்பிக்கப்பட்ட அந்தர் லட்சிய லட்சணம் அறியத்தக்கது. சர்வமும் முமுட்சுக்களால் உபாசித்தற்கும் யோக்யமே.

வஹியுக்ஷ்ணந்தா நாவாஸ்தே வதுஷ்ணஷ்ட
 ஷாஅஷாஸ்துமிவி: சூராக் நீயுஷுதிஸூர
 உதஸுஷுதவஜீஸுர ஹுதவீதவணுஅயொ
 வெதம் வெஷுததூ வஸுதி லை து யொதீ |
 உயுஷுஷுர வெஷுலாமலீக்ஷிதா: வுரூ
 ஷுஷுஷுஷுஷு ஜெஸாதீயலிவா வது
 னெ| துஷுஷி: ஷிரா லவதி | ஸீஷுஷாவரி
 அஷாஸ்துமேநஜெஸாதி: வஸுதி துஷுஷு
 தகூஷெதி ||

பகிர் லட்சியமோ, நாசாக்ரத்தில் 4-6-8-10-12
 அங்குலங்களால் கிரமமாக நீலப்பிரகாச, ஸ்யாமத்வ
 சமான ரத்தத்தோடு கூடி விளங்கி சுக்ல பீத வர்ண
 மிரண்டோடுகூடிய வியோம தத்துவத்தைப் பார்க்கின்
 றான். அவன் யோகி. சல திருஷ்டியால் வியோம
 பாகத்தைப் பார்க்கும் புருஷனுக்கோ திருஷ்டியின்

துனியில் ஜோதிருப மயூகங்க ளிருக்கின்றன. அதனால் திருஷ்டி ஸ்திரமாகின்றது. சிரசின்மீது துவாதச அங்குல சமான ஜோதி பார்க்கப்படுகின்றது. அப்பொழுது அமிர்தத்தன்மையை யடைகின்றான்.

பஹிர் லட்சியமோ, நாசிகாக்ரத்தில் 4—6—8—10—12 அங்குலங்களால் உள்ளே கிரமமாக நீலப் பிரகாச ஸ்யாமத்வ சமான ரகத்ததோடு கூடி விளங்கும் சுக்கில பீதவர்ண வியோம தத்துவத்தை எவன் பார்க்கின்றான், அவன் யோகியாகின்றான். சல திருஷ்டியால் வியோம பாகத்தைப் பார்க்கும் புருஷனுக்குச் சமீபத்தின்கண்ணும், அல்லது நேத்திரத்தின் முன்னரும் ஜோதிருப மயூகங்க ளிருக்கின்றன. அதன் தரிசனத்தால் யோகியாகின்றான். தபிக்கப்பட்ட சுவர்ண சமான ஜோதிருப மயூகங்களை அப்புவி னங்கத்தின் முடிவின் கண்ணும், அல்லது பூமியின் கண்ணும் பார்க்கின்றான். அதனால் திருஷ்டி ஸ்திரமாகின்றது. சிரசின் மீது பன்னிரண்டங்குல முயர்ந்த பாகத்தில், அல்லது பிரதேச மாத்திரத்தில் ஜோதிக் கூட்டமானது பார்க்கப்படின், அதனைப் பார்ப்பவன் அமிர்தத் தன்மையை யடைகின்றான். யாதானு மோரீடத் திருப்பவனாலும், சிரசில் ஆகாசம் ஜோதி ஸ்வரூபத்தால் பார்க்கப்படுமாயின், அவன் யோகியாகின்றான். இங்ஙனம் பாகிய லட்சிய லட்சணங்கூறப்பட்டது.

உயுஷ்ஸு து வ்ரணுநித்ராஹிவணுஸூ
யுஷ்ஸு வஹிஜாயாவமீவதஸு தவிஹீநானூரி
க்ஷவதுஸூதி ததாசாராகாரீ லவதி ||

மத்திய லட்சியமோ, தன்னுள் சித்திராதி வர்ண சூரிய சந்திர வர்ணி ஜுவாலைக் கூட்டம் போன்று அஃகின்றிய அந்தரிக்ஷம் போல் பார்க்கின், (அப்பொழுது) ததாகாரத்தை யுடைய ஆகாரியாகின்றான்.

இப்பொழுது மத்திய லட்சிய லட்சணங் கூறப்படுகின்றது. தன்னுள் சித்திராதி வர்ண அகண்ட சூரிய சந்திராதி போன்று வன்னிஜ்வாலையின் கூட்டம் போன்று, அஃதின்றிய அந்த ரிக்ஷம் போன்று; பார்க்கின், அப்பொழுது ஆத்மா அவ்வாகார முடைய ஆகாரியாயிருக்கின்றது. அது மத்திய லட்சிய லட்சணமாம்.

ஊஸூரஸாநிவிபுகாரம் முணரஹி தாகாஸம் லவதி | விஸூரதூரகாகாரமாவதஜெவஜம் வராகாஸம் லவதி | காமாநஸவஜஜெரதஜாமம் ஊரகாஸம் லவதி | ஸவெபாதூஷ்டவரஜ ஜுதிபூஜெரதஜாமம் ததூகாஸம் லவதி | கொடிஸூயபூகாஸம் ஸூயபூகாஸம் லவதி | ஸவஜஸூரஸாதூநயொலவதி | ய ஸவம் வெடி ||

அப்பியாசத்தால் நிர்விகாரமான குண ரகித ஆகாசமாகின்றது. பிரகாசிக்கப்பட்ட தாரக ரூப காடதம சமானமான பராகாசமாகின்றது. காலாக்கினி சமானப் பிரகாச முடைய மகாகாசமாகின்றது. சர்வோத்கிருஷ்ட பரமப்பிரகாசப் பிரகாச சமானமான தத்துவாகாசமாகின்றது. கோடி சூரியப் பிரகாசமான சூரியாகாசமாகின்றது. இங்ஙனம் அப்பியசிப்பதால் தன்மயமாகின்றது. எவன் இங்ஙனம் மறிகின்றான்.

மீண்டு மீண்டும் நிர்விகாரமாயின், அவ்விது குணரகித ஆகாசமாகின்றது. பிரகாசிக்கப்பட்ட தாரக ரூபத்தால் நன்கு பிரகாசிக்கப்பட்ட காடதம சமான பராகாசமாகின்றது. காலாக்கினி சமானப் பிரகாச மகாகாசமாகின்றது. சர்வோத்கிருஷ்ட பரமப் பிரகாசப் பிரகாச சமான தத்துவாகாசமாகின்றது. கோடி சூரியப்பிரகாச வைபவசமான சூரியாகாசமாகின்றது. இங்ஙனம் பாஹ்யாந்தரத்தி லுள்ள வியோம பஞ்சகமாகிய தார

கம் லட்சிக்கப்படின, அவன் யோகியாயும், முத்தி பலத்தை யுடையவனாயும், அவ்வித வியோம சமானமு மாகின்றான். ஆதலின் தாரகமே, லட்சிய ஸ்தானமும், அமனஸ்க பலத்தைக் கொடுப்பதுமாம்.

தஷ்டோமம் ஹ ஹிம விஜி வசிவெபுதாரவி
லாமதஃ | வசிவ-ஃ து தாரகா விஷ்டாடிந
ஸம் தஷ-தாரவிதி | தாரகா ஹிவி-ம் உதிதி-தா
ரகஉதிதி-தாரகவிதி ||

அந்த யோகத்தையும், பூர்வோத்ர விபாகத்தால் இரண்டு பிரகாரமாக அறிக. பூர்வமோ தாரக மென அறிக. அதன் உத்தரமோ அமனஸ்க மென அறிக. மூர்த்தி தாரகம், அமூர்த்தி தாரகம் எனத் தாரகம் இருவிதமாம்.

அமனஸ்கம் யாது? தாரகமே பிற்பாதியால் அமனஸ்க மாகின்றது; முற்பாதியால் தாரகமேயாம். பிற்பாதியால் அமனஸ்க ராஜயோக மெனக் கூறப்படுகின்றது. அது யோக சாஸ்திரத்தில் “அந்த யோகமும் பூர்வோத்ர விபாகத்தால் இருவிதமாயறிக. பூர்வம் தாரகம்; உத்தரம் அமனஸ்க மென்று மறிக” என்றும், “அமனஸ்கம் ராஜ யோகம் என்று பிரஹ்ம வாதிகள் கூறுகின்றனர்” என்றும் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. இதற்கு இது பொருளாம்.—தாரக, அமனஸ்க பேதத்தால் ராஜயோகம் இரண்டு விதமாம். தாரகம், பூர்வ பாகம், உத்தர பாகம் அமனஸ்கம். தாரக ஸப்த சுவாரஸ்யத்தால் இருபுருவங்களின் மத்தியப் பிரதேசத்தில் லயமடையுங் கிரமத்தால், வாம தட்சண நேத்திர ரூப சந்திர சூரிய கதிக்குத் தாரகம் ஆஸ்ரயமாகலின்; இப்பொழுது அஸ்வினி நட்சத்ர பிரதம பாத சூர்யனிடத்து என்பதாதி தாரா ஆதின கிரக சம்பந்தத்திற்கு ஜோதிஸ்ர சாஸ்திரப் பிரசித்தியான். இவ்விடத்தும் தாரகமாகிய நேத்திரங்களில் சந்திர சூரியப் பிரதிபலனத்தால்

அவை அவையேயென ஊகிக்கத்தக்கன. ஆகலின், தாரகங்களால் சூரிய சந்திர மண்டல தரிசனஞ் செய்யத்தக்க தெனப் பிராப்த மாகுங்கால் பிரஹ்மாண்டமாகிய ஆகாசத்தின் மத்தியில் சூரிய சந்திரமண்டலம் இரண்டு போன்று பிண்டாண்டமாய் சிவசின் மத்தியி லுள்ள ஆகாசத்தில் சூரிய சந்திர மண்டல மிரண்டு மிருக்கின்றன வென்னும் நிச்சயத்தால் தாரகங் களால் அத்தரிசனம் இவ்விடத்தும் செய்யத்தக்கது; அவ்விரண் டின் ஐக்கிய திருவ்ஷடியால் பிராப்தம். அவ்விடத்து மனதும் காரண மெனக் கூறவேண்டும்; அதன் சம்பந்த மில்லையாயின், இந்திரியப் பிரவிர்த்திக்கு அவகாச மின்மையின். இதனால் மனம் தாரக ஐக்கிய விர்த்தியால் பார்க்கத்தக்கது என்றும், லட் சியம் ஆந்தர மெனச் செய்து உட் திருவ்ஷடிப் பிராதான்யத்தால் தாரகத்தானேயே அதன் வேத்தியத்தன்மை யுண்டாகின்றது. இதனானே அது தாரக மெனக் கூறப்படுகின்றது. அதுவும் மூர்த்தி தாரகம், அமூர்த்தி தாரகம் என இரண்டு விதமாம்.

யஜிந்ரியானம் தநூதிதிதாரகா | யஜு உய
நாதீதம் தஜஜுதிதிதாரகஜிதி | உலயஜவிஜமொ
யுகஜலுலெக ||

எது இந்திரியாந்தம் அது மூர்த்தி தாரகம். எது புருவங்களின் சம்பந்தத்தை அதிகக்கிரமித் திருக்கின் றதோ அஃது அமூர்த்தி தாரகமாம். இரண்டையும் மனத்தோடு கூடி அப்யாசிக்க.

இது கூறப்பட்டதாகின்றது.—எது இந்திரியத்தின் முடி வோ, அது மூர்த்தி யுடையது. எது இருபுருவங்களை யதிக்ரமித் திருக்கின்றது அது அமூர்த்தி யுடையது. அற்றேல், இங்ஙனம் கூறவேண்டும்.—நேத்திரத்தின் கீழ் கணபதியாதியரை அது அறியாமையின், அதனினின்று ஊர்த்துவம் தகர மார்க்கத்தால் நாளப் பிரதேசத்தை யவலம்பித்து நன்கு மேற் செல்லுதலால் அதன்மே லிருக்கும் விசேஷ தரிசன மென. அவ்விடத்துக் கூறப்படுகின்றது —சர்வவிடத்தும் ஆந்தர பதார்த்த விசாரத்தில்

மனமே காரணம். மனத்தோடு கூடிய தாரகங்களானே அதன் மேலிருக்கும் தத்துவம் அறியப்படுதலின், மனதோடு கூடிய உட்பார்வையானே சச்சிதானந்த சொரூபம் பரப் பிரஹ்ம மென அறியப்படுகின்றது. பிரஹ்மத்திற்கு என்ன லட்சண மெனும் சம்சயத்தில் “எது சுக்லம் அது பிரஹ்மம்” என்னும் உபநிஷத்தால் சுக்ல தேஜோமயம் பிரஹ்ம மெனப் பிராப்தம். சுக்கிலாதிவர்ணங்கட்கு மாயாமயத்தால் அதன் அதீதம் பிரஹ்மமெனக் கூறவேண்டுமெனின், அற்றன்று; சுக்ல வர்ணம் பிரஹ்மம் என்னு மிவ்விடத்து விசேஷமாக அங்கீகரித்தலின். “அவ்விடத்து சூரியன் பிரகாசிப்ப தின்று; சந்திர தாரகங்களு மன்று. இந்த மின்னல்கள் விளங்குவன வல. இந்த அக்னி எங்ஙனம் விளங்குகின்றது? பிரகாச ரூபமான அதை (ஆஸ்ரயித்து) சர்வமும் பின்னால் விளங்குகின்றன. அதன் பிரகாசத்தால் இச்சர்வமும் விளங்குகின்றது” என்னும் சுருதியால், கேவலம் சுக்லரூபம் ஜலத்திற்கு; செம்மை உருவம் அக்னிக்கு; கிருஷ்ணரூபம் அந்நத்திற்கு என்பது நியமம். “எது அக்னியின் செம்மை உருவம், அது தேஜஸின் ரூபம்; எது ஜலத்தின் சுக்ல ரூபம், அது தேஜஸின் ரூபம்; எது அன்னத்தின் கிருஷ்ண ரூபம் அது தேஜஸின் ரூபம்” என்னும் சுருதியால். இதனால் சுக்ல தேஜோமயம் பிரஹ்மம் என்பது சித்தாந்தமாம். அந்தப் பிரஹ்மம் மந சககாரியோடு கூடிய சட்ச வாய அந்தர்திருஷ்டியால் வேத்தியம் என்பது பலிதார்த்தம். இது அமூர்த்தி தாரக லட்சணமாம்.

உநொயுதூனடிபுஷ்டிவாரகவாகாஸாய ல
வதி ஸூரியுமயெயுவினெ தெஜஸ சூவிஸு
வதி ஸுதூதிவாகாஸாய ॥

மனத்தோடு கூடிய அந்தர்திருஷ்டி தாரகப் பிரகாசத்தின்பொருட்டாகின்றது. இருபுருவங்களின் மத்திய பிலத்தில் தேஜஸின் ஆவிர்ப்பாவமாம். இது பூர்வதாரகமாம்.

மூர்த்தி தாரகமோ மனதோடுகூடிய சட்சவானே அறியப் படுகின்றது; ரூபக்கிரஹணப் பிரயோஜனமாய் மனம் சட்ச ரத்னமாகலின். பாகியத்தைப்போன்று ஆந்தரத்திலும் ஆத்ம, மன, சட்ச சம்யோகத்தானே ரூபக்கிரஹண காரியம் உதயமாகலின். பிரகிருதத்தில் மனதோடுகூடிய அந்தர் திருஷ்டி தாரகப் பிரகாசத்தன்பொருட் டாகின்றது. தாரகப்பிரகாச மென்பது இரண்டு பருவங்களின் மத்திய பிலத்தி லுள்ள திருஷ்டியாம். அதன் வாயிலாய் மேலிடத்துள்ள தேஜஸின் ஆவீர்ப்பாவ முண்டாகின்றது. அதனால் அவ்விதங் கூறப்படுகின்றது. அதனோடுகூட மன சம்பந்த தாரகம் நன்கு சேர்க்கப் பட்ட பிரயத்தனத்தால் இரு புருவங்களைச் சாவதானமாக மேலே கிஞ்சிற் றெழுப்புக. அதனால் க்ஷணத்தில் நன்குவிழிக் குங் காரண முடையதாகின்றது, இது பூர்வதாரகத்தின் பொருளாம்.

உதாரம் சுவரேநவஸூ| தாருமேவியொய்யுடவாமெ
உஹாஜோதிவிபுஷுதெ| தஜ்ஜாநாடிணிபாடி
வரிபி|முகெஷு உனவெஸு வாஹுரயாம்புஷெள
நிமெஷொமெஷுவஜிபுதாயாம் வ உயம் ஸாஸவீ
உஜ்ஜா ஹவதி| ஸவபுதமெதுஷு மொவ்யா
உஹாவிஜ்ஜா ஹவதி| தஜ்ஜாமெந வஸ்வார
நிவ்யுதி: | ததுகுஜமம் மொக்ஷமறுதம் ||

உத்தரமோ அமரஸ்கம். நாவின் மூல ஊர்த்துவ பாகத்தில் மஹா ஜோதி யிருக்கின்றது. அதன் தரிசனத்தால் அணிமாதி சித்தியாம். உள்ளிலும் வெளியிலு முள்ள லட்சியத்திலும், இமைப்பு விழிப் பின்றிய திருஷ்டியிலும் இச் சாப்பவிழுத்திரை யுண்டாகின்றது. சர்வ சாஸ்திரங்களிலும் ரகஸ்யமாக வுள்ள மகாவித் தையாகின்றது. அதன் ஞானத்தால் சம்சார நிவிர்த்தியாம். அதன் பூஜை மோட்ச பலத்தைக் கொடுக்கின்றது.

மேலோ, அழார்த்த அமனஸ்கம் என்னு மதுவே ராஜ
யோகமாம். அதன் லட்சணம் அதிவிசித்திரமாகக் கூறப்படு
கின்றது. யோக ஜோதிக் குண்டத்தில் சித்தமாய அத்வர்யு
வால், புத்தியாய ஹோத்ருவால், அகங்காரமாய உத்காதாவோடு
மனமாய யஜமானன், பிராணேந்திரியங்களாய ஹவிசுக்களைத்
தியாகஞ் செய்கின்றான். இந்த யாகத்தால் நிர்மல ஸ்வரூப
மான யஜமானன் சர்வ தேவ ரூபமாகின்றான்; எல்லோராலும்
உபாசிக்கத் தக்கவனாகின்றான்.

இது பொருளாம். “ஆட்டின் ஹிருசயம், மேதசு கூறு” என்று பசு மனங்கட்கு ஹோமரூப லயார்த்தம் பிராப்த மாகுங்கால், மனம், புத்தி அகங்கார உபசம்மாரத்தை ஆசிரயிக் கின்றது. அவ்வித சித்தம், பிராணாதி ஹவிஸ் ஹோமத்தின் பின்னர் யஜமானனிடத்தில் லயதீதை அடைகின்றது. அந்த யஜமானன் யாக பல சித்தி யுடையவனாய், சமஸ்காரத்தி னதி சயத்தால் நன்கு விழிப்பான அவஸ்தையை யடைந்து, ஸ்வர்க்க பல நிர்விஷய பரமாத்மாவினிடத்தில் லீனமாகின்றான். இது ராஜயோகத்தின் அதிசயமாம்; மனோலயம் வேறு பிரகார மாகப் பொருந்தாமையின்.

நாவின் மூலத்தின் மேற்பாகத்தில் பெரிய ஜோதிமண்டலமிருக்கின்றது. அது யோகிகளால் தியானித்தற்கு யோக்யம்; அணிமாதி சித்தியைக் கொடுப்பது மாகின்றது.

சுன்துக்குஷ்டம் ஜயஜெஹாதிஃவ்ராக்வம் ஹவ
தி | உஹஷிபுவெஷுஜதஸ்பாஹெந்ரீயெரஜ
ஸ்யம் | ஸஹஸ்யாரொ ஜயஜெஹாதிநதயுக்ஷம் |
ஸுபிமஹாயாம் ஸவபாஜஸுமநாம் வுரஸு
நாதிவஜனயுக்ஷ்வித்யவரொ | ஸீஷபாநதமபுத
ஜ்ணயஜெமம் வணவகஜாஸஹாயம் நீயகம்
பும் ப்ரஸாநதநதயுக்ஷ்விதி கெலிசு | சுஜாஷ
பாநுஃ வுரஸுஷாநதயுக்ஷ்விதெந்கெ | உக
விகயம் ஸவபாஹெதவ | தயுக்ஷம் ஸுபாந

ஐஷ்டோ வா யஃ வஸுதி ஸ ஹவ ஸ ஹநி
ஷ்டோ லவதி | ஜீவஃ வஸுவிஸகஃ வஸுவித
வதுவிஸுஸதிதத்வம் வஸிதஸுஜ்ஜ ஷஸுஸஃ
வாஸாதாஸஸிதி நிஸயாஜீவநுகொ லவதி |
வஸவதஸுஸுஷ்ட ஐஸுஸுஸு ஜீவநுகிஸுஸா
யாஸுஸஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு
வஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு
வஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு ||

ஐதி ப்ரஹ்மே ஸ்ராஹணம் ||

அந்தர் லட்சியம் ஜலஜோதி சொருபமாகின்றது;
மகரிஷியா லறியத்தக்கது; அந்தர் பாஹ்ய இந்திரியங்க
ளா லறியத்தக்க தன்று. சஹஸ்ராரத்தில் ஜலஜோதி
அந்தர் லட்சியமாம். புத்திக் குகையில் சர்வாங்க சுந்தர
மாய புருஷரூபம் அந்தர் லட்சியமென்று அந்நியர் கூறு
கின்றனர். சிரசினுள் ளிருக்கும் மண்டல மத்தியத்தி
லுள்ள பஞ்ச முகங்களையும், நீல கண்டத்தைப் முடைய
பிரசாந்தமாய உமாசகாயனை அந்தர்லட்சியமென்று சிலர்
கூறுகின்றனர். அங்குஷ்ட மாத்ர புருஷன் அந்தர் லட்
சியமென்று ஒருவர் கூறுகின்றனர். கூறிய சர்வ விகற்ப
மும் ஆத்மாவே. அந்த லட்சியத்தைச் சத்த ஆத்ம திரு
ஷ்டியால் எவன் பார்க்கின்றான் அவன் பிரஹ்ம நிஷ்ட
னாகின்றான். இருபத்தைந்து தத்துவங்களை யுடைய
ஜீவன் தன்னாற் கற்பிக்கப்பட்ட இருபத்து நான்கு தத்
துவங்களைப் பரித்தியாகஞ் செய்து, இருபத்தாறாற் தத்
துவமாய பரமாத்மா நான் என்னும் நிச்சயத்தால்
ஜீவன் முக்தனாகின்றான். இங்ஙனம் அந்தர் லட்சிய தர்
சனத்தால் ஜீவன் முத்தி தசையில் தான் அந்தர் லட்
சியமாய்ப் பரம ஆகாச அகண்ட மண்டல மாகின்றான்.

முதற் பிரஹ்மணம் முற்றிற்று.

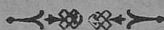
மூடுதல் விழித்த லின்றிய திருஷ்டியிலும் பாஹ்யத்திலும் ஆந்தரத்திலுமுள்ள லட்சியத்திலும் இச்சாம்பவி முத்திரை யுண்டாகின்றது. சர்வ சாஸ்திரங்களிலும் ரகஸ்யமான மகாவத்தை யு மாகின்றது; சம்சார நிவிர்த்தியாய பலத்தை அதுவே உண்டாக்குகின்றது. அம் முத்திரையை யறிந்தவன் வசித்த லால், பூமி பவித்திரமாகின்றது. அவனைத் தரிசித்து உலகத்திலுள்ள எல்லோரும் பவித்திரத்தன்மையை யடைகின்றனர் என்பது பரமார்த்தமாம். அவ்வித பரமயோகி பூஜை எவனுக்குக் கிடைக்கின்றது அவனுக்கு முக்தி யிருக்கின்ற தென்பது தாத்பர்யமாம்; அவனுக்கும் அந்தர்லட்சிய சம்பந்த திடச்சித்த மிருத்தலின்.

அந்தர் லட்சியமோ, ஜலஜோதி சொருபமாகின்றது. “ஜலம், ஜோதி, ரசம், அமிர்தம், பிரஹ்மம், பூ, புஷ, சுவ (லோகம்), ஒம்’ என்னும் காயத்ரி சிரசால். அவ்வந்தர் லட்சியமே, பரப்பிரஹ்மமும், ரகஸ்யத்திலும் ரகஸ்யதரமும், மகரிஷியா லறியத்தக்கது மாம். “இவ்வாத்மா பூர்ணம்” என்னு மிதனால், பாஹ்ய இந்திரியங்களால் பார்க்கப்படுவ தின்று. “உள்ளி லிருப்பது” என்னு மிதனால் மனத்தானும் அந்தப் பிரஹ்மம் அறியப்படுவ தின்று. பின்னையோ பரம குரு உபதேசத்தால் சகஸ்திராரத்தில் ஜலஜ்ஜோதி மேலான அந்தர் லட்சியமாகின்ற தென்று கூறுகின்றனர். சிலர் புத்திக்குகையில் சட்சு, சுரோத்திராதி பரிபூர்ண அங்கத்தோடு சிருஷ்டி ஸ்திதிலய மின்றிய பரமாத்மா சர்வத்தையும் அறிந்து அந்தர் லட்சியமென்று ரகஸ்யமாகவே அதனைக் கூறுகின்றனர். இன்னுஞ் சிலர் சிரசினுள் ளிருக்கும் ஆகாச சூர்யமண்டல மத்தியிலுள்ள கிந்த முகங்களையும் நீல கண்டத்தையு முடைய சாந்தனாய உமாசகாயனை அந்தர் லட்சிய மென்று கூறுகின்றனர். அங்குஷ்டமாத்ர புருஷன் த்விதல அந்தர் லட்சிய மென்று கூறுகின்றனர். “அங்குஷ்டமாத்ர புருஷன் ஜோதி போன்று தூம மின்றியவன்”, “அந்த ஆத்மாவை வித்வான் இங்ஙனம் அங்கீகரித்து அமிர்தத்தினின்று மமிர்தமான பிரஹ்மம்”, “அங்குஷ்டமாத்ர புருஷன் அங்குஷ்டத்தை யாசிரயித்த ஈசுவரன்

சர்வ ஜகத்திற்கும் பிரபு உண்டாக்குகின்றான், விஸ்வத்தைப் புனிக்கின்றான்" என்னுஞ் சுருதிகளானும், தசேந்திரிய புரத்தில் சுற்றிக்கொண்டிருக்கும் ஜீவாத்மாவைப் பிரஹ்மத்தோடு கூட ஐக்ய பாவனையால், சாத்திய அத்வைத விருத்தியாலாவது அல்லது சுத்தாத்வைத விருத்தியாலாவது எவன் பார்க்கின்றான் அவனே பிரஹ்ம நிஷ்டனாகின்றான். 25 தத்துவங்களை யுடைய ஜீவன் தன்னாற் கற்பிக்கப்பட்ட 24 தத்துவரூபப் பிராகிருதியைவிட்டு (சங்கத்தை விட்டு என்பது பொருள்) 26-ந் தத்துவத்தை யுடைய பரமாத்மா நானென்று எவன் நிச்சயஞ் செய்கின்றான் அவன் ஜீவன் முத்தனாகின்றான்.

இங்ஙனம் அநேகப் பிரகாரமாகக் கூறிய அந்தர் லட்சிய தர்சனத்தால் ஸ்வயமே அந்தர் லட்சிய ஆகாசமாகின்றான். அதுவே நாத பிந்து களங்களின் மூலமாகின்றது. எதனால் நாதாதி உத்பத்தியும் பிரஹ்மத்தினின்றும் உண்டாகின்ற தென்னும் நிகமத்தால்.

யோகசாஸ்திரத்தில் முதற் பிராஹ்மணத்தின் ராஜயோக பாஷ்யம் முற்றுப்பெற்றது.

இரண்டாம் பிராஹ்மணம்.

சுய ஹ யாஜீதாவத்யு சுபித்யுணையவாரா
ஷம் வபுஷு ஹ வஸவனையுக்ஷுராகிம் வஹு
யொகூ; உயா தஸஜீதாத; தஸ்தி உஹி உஹுடி

யாஞ்ஞவல்கியர் ஆதித்யமண்டல புருஷனை மண்டித்தார். ஓ பகவன்! அந்தர்லட்சியராகிகளை அனேகப் பிரகாரமாகக் கூறப்பட்டது. அஃது என்னால் அறி யப்படவில்லை. அதனை யென்பொருட்டுக் கூறும்.

இங்ஙனம் உபதேசித்த பிராகிருத பரமயோகியைக் குறித்த இதனைக் கூறுகின்றார்.—என்று அனேகப் பிரகாரமாக

உம்மாற் கூறு மிடத்து ஆத்மஸ்தானத்தை முக்கியமாக என் னால் அறியப்படாமை போன்று சாமாந்பார்த்த ஆஸ்பதமாய் விட்டது. அஃது ஆதரத்தோடு கூறத்தக்கது.

தடி ஹொவாவ | வனுஹொலுதிதகாரணம்
தடிதுடாலம் தஅஹுதுஃவீம் | தநுயெயு தத
புகாரொ ஹவதி|ஸொ2தி மஉஃ, ஸவகூஸு|
தஸஜீதா நஹுவாயிரதிஸெந ஜேதுயம்| தடி ஹொ
லுஹொயகூஸு | தநுயெயு ஜமயீம் | தஹாடி
விதிகூஸு ததவணஜணம் | ததுமணநி
மஹொவாரதிவம்| ததவதா விஹுது|

அதனைக் கூறுகின்றார். பஞ்சமகாபூதகாரணம் தடித்கூடப் பிரகாசம் (என்று கூறப்படுகின்றது) அது போன்று சதுப்பீடமாம். அதன் மத்தியில் தத்துவப் பிரகாசம் உண்டாகின்றது. அஃது அதிகூடமும், அவ்யக்தமுமாம். அது ஞான வேடத்தி லேறி யிருப் பவன லறியத்தக்கது. அது பாகியாந்தர லட்சியம். அதன் மத்தியில் ஜகத் லீனமாம். அது நாத பிந்து களாதீத அகண்ட மண்டலமாம். அது சகுண நிர்க் குண சொரூபமாம். அதனை யறிகின்றவன் முக்த னாகின்றான்.

கூறப்படுகின்றது. —பஞ்சபூதாதி வர்ணத்தோடு கூடிய அது திரி கூடஸ்தல மெனப் பிரசித்தமாம். அதுபோன்று சதுப்பீடமாம். அதன் மத்தியில் தத்துவப் பிரகாச மிருக்கின் றது. அது அதிகூடமும், அதிரம்யமும் அவ்யக்தமுமாம். அதுவே ஆத்ம ஸ்தான மென்று குருவால் ஞான ஓடத்தி லேறி யிருப்பவன லறியத்தக்கது. அது பாஹ்ய ஆந்தர மத்திய அந்தர் லட்சியமா யிருக்கின்றது. அதன் மத்தியில் சர்வ ஜகத்தும் லீனமென்று அறியத்தக்கது. மற்றும், அதுவே ரமிக்கத்தக்கது;

நாத பிந்து கலையோடு கூடியது; சகுண நிர்க்குணமா யிருக்கின்றது; மேலான நேத்திர உத்சவ காரணமாம் நித்ய ஆத்ம ஸ்தலமாம். “ஜலம் ஜோதி” என்னும் சுருதியால் ஸ்ரீமந் நாராயணனது ஸ்தலம் பிரசித்தமாம். அதனை யறிபவன் முத்தி யடைந்தவ னாகின்றான்.

சூராவஸிஜ்ணோ, தஜுவரி ஸூயஜ்ணோ,
தநயெவ ஸூயாவஜ்ணோ, தநயெவஜ்ணோ
ஸுஹதெஜஜ்ணோ, தவிஜ்ணோவாவஜ்ணோ
வாவரோ, தஜெவ ஸாஜாவீரஜ்ணோ ||

ஆதியில் அக்ரி மண்டலம். அதன் மேல் சூரிய மண்டலம். அதன் மத்தியில் சுதா சந்திர மண்டலம். அதன் மத்தியில் அகண்டப் பிரஹ்ம தேஜோ மண்டலம். அது மின்னலின் பிரகாசம் போன்று சுக்ல பாஸ் வரம். அதுவே சாம்பனி லட்சணமாம்.

ஆதியில் அக்ரி பிம்பம். அதன் மத்தியில் அள வின்றிய பிரகாசத்தோடு விளங்கும் சூரிய பிம்பம். அதன் மத்தியில் நாச மின்றிய அமிர்தஆதார ஸ்தான சந்திர பிம்ப மிருக்கின்றது. அதன் மத்தியில் அங்குர ரூபத்தால் பரப் பிரஹ்ம மிருக்கின்ற தென்று சிலர் கூறுகின்றனர். இந்தச் சர்வ ஜகத்திற்கும் பீஜமான சச்சிதானந்த பரப் பிரஹ்ம தத்துவம் சோபிக்கின்றது. அந்த நீல ஜோதியும் கிஞ்சித் சுக்ல வர்ணமுடையது. அதன் மத்தியில் மின்னலின் பிரகாசம் போன்ற பிரகாசமான முக்ய தேஜு கூடஸ்வரூப, ஸ்வச்சப் பிகாசத்தின் சிகையின் மத்தியில் பரமாத்மா அணுரூபத்தா லிருக்கின்றது. அதுவே பிரஹ்மமும், அதுவே அறிவும், அதுவே ஈசுவரனும், அதுவே இந்திராதிபு மாம். அங்ஙன மன்றோ, “நீல ஜலத்தின் மத்தியி லுள்ள மின்னலின் பிரகாசம் போன்ற பிரகாசம் இருக்கின்றது. நீவாரகமும் போன்ற மஞ்சள் சரீரம் அணு போன்று விளங்குகின்றது. அதன் சிகையின் மத்தியில் பரமாத்மா இருக்கின்றது. அது பிரஹ்மம், அது சிவன், அது விஷ்ணு,

அது இந்திரன், அது அக்ஷரம், பரம், ஸ்வராட், இவ்விதம் நான் பிரஹ்ம மாயிருக்கின்றே னென்று சாம்பலி முத்திரையால் அறிதற்குச் சமர்த்தனாகின்றான்.” என்னுஞ் சுருதியால்.

தடிஸுடுநெ தி ஸ்ரோ டிஷ்டயஃ, ஸ்ரோ ப்ருதிவ
 து உணிரூபவெதி | நீலிதடிஸுடு நடிஷ்டடிஷ்டி |
 ஸ்யெடாநீலிதம் ப்ருதிவஸு ஸ்வெடாநீலிநம்
 வஉணிரூப லவதி | தாவஸு வஉணிரூபஸு
 ஸு கதடிஷ்டி | தயுஷ்டி நாவாஸு | தடி
 தாவஸுடு மாகதடிஷ்டி டிஷ்டி | தடிஸுடு
 ஸாடிவணஜணாகாரஜெஸு திடிஸுடு | த
 டெவ ஸஜிடிஷ்டி நம் ஸு ஸு லவதி | ஸவம் ஸஹ
 ஜாநடி யடி டெநா ஸீயதெ தடி ஸாஸு
 லவதி | தாடிவ வெவரீடிஷ்டி | தடிஸுடு
 நடிஸுடு | ததெ வாயுடுஸுடு ||

அதன் தரிசுநத்தில், அமா வென்றும், பிரதிபத்
 தென்றும், பூர்ணிமா வென்றும் மூன்று திருஷ்டிக
 ளாம். முடிக்கொண்டு பார்த்தல் அமா திருஷ்டியாம்;
 அரைப் பாகம் திறந்து கொண்டு பார்த்தல் பிரதிபத்
 தாம்; சர்வத்தையும் விழித்துக்கொண்டு பார்த்தல்
 பூர்ணிமாவாம். அவற்றுள், பூர்ணிமாவின் அப்யாசம்
 செய்யத்தக்கது. அதன் லட்சியம் நாசாக்ரமாம். அப்
 பொழுது நாவின் மூலத்தில் காடதமம் பார்க்கப்படுகின்
 றது. அதன் அப்யாசத்தால் அகண்ட மண்டலாகார
 ஜோதி பார்க்கப்படுகின்றது. அதுவே சச்சிதானந்தம்
 பிரஹ்மமாகின்றது. இங்ஙனம் ஸஹஜானந்தத்தில் எப்
 பொழுது மனம் லயத்தை யடைகின்றது, அப்பொ
 ழுது சாம்பலி உண்டாகின்றது. அதனையே கேசரி

யென்று சொல்லுகின்றனர். அதன் அப்யாசத்தால் மனஸ்தைரியமாம். அதனால் வாயு ஸ்தைர்யமாம்.

அந்த முத்திரையின் லட்சணம் கூறி யிருப்பினும் விஸ்தரமாகக் கூறப்படுகின்றது. பிரதிபத், அமா, பூர்ணிமா என்னும் பெயரை யுடையன முத்திருஷ்டிக ளென்று அறியத்தக்கன. சற்று திறக்கும் சபாவ முடையது பிரதிபத் திருஷ்டியாம். சர்வமும் மூடியிருக்கும் நேத்திரத்தைப் பார்க்கும் திருஷ்டி அமாவாம். சர்வத்தையு மறிந்து இழுக்கப்பட்ட நேத்திரமானது துவந்துவத்தைப் பார்த்தல் பெளர்ணமாசி யாகின்றது. திருக்குறியமம் ஸ்திதமாயின், இங்ஙனம் பெளர்ணமாசி திருஷ்டியால் அப்யாசஞ் செய்யத்தக்கது. அப்பியாசஞ் செய்யப்பட்ட திருஷ்டி லட்சியம் நாசாக்ர மாகின்றது; நாசாக்ரத்தில் வைக்கப்பட்ட பூர்ணிமா திருஷ்டிக்குச் சம்யக் ராஜயோக பல ஜநகமாகலின். இதனால் பூர்ணிமாவைப் பார்ப்பவன் நாசாக்ரயோக அப்பியாசத்தைச் சதா செய்தல் வேண்டும். அது சித்திக்கில், அவனுக்குச் சாத்திய மின்மை யின்றென்பது பலிதார்த்தமாம். பூர்ணிமா திருஷ்டி சம்பந்தத்தினால் கூறப்பட்ட தாரக மார்க்கத்தால் அவலம்பிக்கப்பட்ட சித்தத்தில் நாவி னுனியில் 12 அங்குல அக்ரபாகத்திலும், உள்ளின் முற்பாகத்திலும் காடதமமானது பார்க்கப்படுகின்றது. அந்தத் தம மத்தியத்தை நிரந்தரம் பார்க்க அப்பொழுது அகண்ட மண்டலாகார ஜோதி பார்க்கப்படுகின்றது. அப்பொழுது சச்சிதாநந்தப் பிரஹ்மமாகின்றது. இங்ஙனம் சஹஜ லிங்க பரமாத்மாவில் மனோலயத்தைச் செய்து சலிக்கப்பட்ட சஞ்சாரமின்றித் தாரையோடு கூடி எவ னிருக்கின்றான் அவனும் சற்குருவாகின்றான். இது சாம்பவி முத்திரையாகின்றது. அந்தர் பஹிர் லட்சியம், மூடுதல் விழித்த லின்றியதிருஷ்டி ஆகிய இவை சாம்பவி முத்திரையாகின்றன; சர்வசாஸ்திரங்களின் ரகசியமாம்; அதனையே கேசரி யென்று சிலர் கூறுகின்றனர். அதனைச் சற்குருவினிடத்தினின்றும் அப்யசிக்க. எந்த அவ்யத்தை ஆத்ம திருஷ்டியால் அப்பியாசஞ் செய்யுங்கால் மனோவாயுக்கள் சாம்யபாவத்தாற்பிரவீர்த்திக்கின்றன, அதனால் மனோ ஸ்தைரியம் சித்திக்கில், அதன் வசத்தால்

வாயு ஸ்திரமாகின்றது. வாயுசஞ்சலமாயினும், மனோசஞ்சலமாயினும் பிராப்தமாயின், அவற்றின் வசத்தால் அந்நிய மெல்லாம் சஞ்சலத்தை யடைகின்றன. இதனால் ராஜயோக அப்யாசத்தால் மனோவாயு ஸ்தைரியத்தை யடைகின்ற தென்பது நிச்சயமாம். தூறு வருடம் ஹடயோக அப்யாசஞ்செய்யினும் மனோவாயு லய மடைவ தின்று. ஆகவே கேசரி முத்திரையின் அப்யாசத்தால் பிராஹ்மத்தினிடத்து மனோவாயு லயஞ் செய்யத்தக்க தென்பது பலிதார்த்தமாம்.

தஜிஹாநி சூரேள தாரகவஜ்ஜஸூதெ | த
தொ வஜ்ஜவடணம், தத: வரிவபிணடவஜ்ஜ
ஜணமும், ததொ நவரதபூலாஜணமும், ததொ
வஹிஸரிவாஜணமும் சூரஜ்ஜஸூதெ ||

தஜா வஹிஜாவிஜுவ: பூகாஸ: | ஸ்டிக
யபிஜ்ஜவிஜுநாடிகயா நக்ஷத்ரவஜ்ஜதஜீவ
ஸுவணட நவரதாஜிபூலாஜஸூதெ | ததெவ
பூணவஸூரபிபம் ||

அதன் சின்னங்கள்.— ஆதியில் தாரகம் போன்று பார்க்கப்படுகின்றது. அதனநந்தரம் வஜ்ஜதர்ப்பணம். அதன்பின்னர் பரிபூர்ணச் சந்திர மண்டலம். அதனநந்தரம் நவரத்தினப் பிரபா மண்டலம். அதனநந்தரம் மத்யாஹ்ந அருக்க மண்டலம். அதனநந்தரம் வந்தி சிகா மண்டலம் கிரமமாகத் தோற்றுகின்றன.

அப்பொழுது, மேற்குமுகமான பிரகாசம்; ஸ்டிகத்தின் வெண்மை, விந்து நாத கள நக்ஷத்ர மின்னல் தீப சுவர்ண நவரத்தினாதிப் பிரபைகள் பார்க்கப்படுகின்றன. அதுவே பிரணவசொருபமாம்.

அதன் தியான அப்யாசாதியில் பிராஹ்ம சொருபங்களே அநேக சின்னங்களாக உண்டாகின்றன. தாரகம் போன்றும்,

வஜ்ர தர்ப்பணம் போன்றும், பரிபூரணச் சந்திர மண்டலம் போன்றும், ரத்ந தீபம் போன்றும், மத்யாஹ்ந அர்க்க பிம்பம் போன்றும், வந்நியின் சிகை போன்றும் (அநேக சின்னங்களாகத் தோற்றுகின்றன). இது அந்தர்லட்சிய லட்சணமாம். அதனால் பரமயோகியால் தியானாதுபவஞ் செய்யத் தக்கது. கிழக்கு முகமான யோகி சம்பூர்ண மண்டலாகார ஆத்ம சிந்தத்தைப் பார்ப்பானாயின், அவன் மேற்கு முகமாகப் பிரகாசத்தை அங்கீகரிக்கவேண்டும். தாரக மார்க்கத்தினின்றும் சற்றுப் பிரத்யக் ஸ்தானமானது பிரஹ்மஞானத்திற்குக்காரணமாகலின். மற்றும், மின்னல் போன்றபிரகாசம், ஸ்படிகத்தின் வெண்மை, பிந்து, நாத, கலா, நட்சத்திர, மின்னல், தீப, நேத்திர, சுவர்ண, நவரத்தினங்கள் ஆத்மாவின் பிரத்தியயங்க ளாகின்றன. அந்தப் பிரத்தியயத்தால் அறியப்பட்ட பிரஹ்மத்தையே, பரம், அமிர்தம், ஒங்காரரூபம், ஜலத்தின் ஜோதிஸ்தலமானசிவனும், விஷ்ணுவின் பரம்பதமு மென்று கூறுகின்றனர். அது யோக சாஸ்திரத்தில் “ஒங்காரம் அமிர்தம் பிரஹ்மம், ஜலத்தின் ஜோதிஸ்தலம் சிவனும், விஷ்ணுவின் பரம்பதமும் என்று பிரஹ்மவீத்துங்கள் கூறுகின்றனர்.”

புணாவாநயொரெகூஃ க்ருசுவா யுதகூ
உகொநாவாநயுதகூ நடிபவாவநயா லிகாரா
ஐயுவிஷ்ணுவீகரணெந புணவயுநி ந
ஸஜ உநவசுரூ யீநம் லவதி|

பிராணபானன்களது ஐக்கியத்தைச் செய்து, சும்பகத்தைத் தாரணஞ் செய்தவனுக்கு, நாசாக்கர தர்சன திடபாவனையால் இரண்டாகச் சேர்த்த அங்குலிகளால் பந்தனம் பண்ணுதலினால் பிரணவத் துவனியை அடக்கில், மனம் அவ்விடத்து லீநமாகின்றது.

பிராணபானங்களின் ஐக்கியத்தைச் செய்து சும்பகஞ் செய்த புருஷனுக்கு, ஸ்திர பாவனையால் சுரோத்ர, நேத்திர, நாசா கோளகங்களை, இரண்டாகச் செய்த ஆறு அங்குலிகளால் நிரோதஞ் செய்து, லயஞ் செய்தலால் பிரணவ த்வனியை

ரிவர்த்தித்து, அவ்விடத்திற் சிலர் லயத்தை யிச்சிக்கின்றனர். சிலர் சந்திர சூரியர்களினின்றும் பிரத்தியக் முகமா யிருந்து சதா அவ்வச் சின்னங்களைக் கூறிய மண்டலாகாரத்தாற் பார்க்கின்றனர். குரு உபதேசித்த கேசரி முத்திரையாய பூர்ணச் சந்திர திருஷ்டியால் பாஹ்யாந்தர தேஜஸின் பிரகாச முண்டா கின்ற தென்பது நிச்சயமாம். அதன் திருஷ்டியின் அக்ர பாகத் தில் தேஜஸின் பிரதி பலனம் ஆவசியக மென்று கூறப்பட்டு மிருக்கின்றது. இவ்வித லட்சண முடைய ஆசக்த புருஷ னுக்குச் சர்வ கர்மங்களும் நாச மடைகின்றன வென்பது பலி தார்த்தமாம்.

ஆத்ம லிங்க அர்ச்சனை, அஹிம்சை, சர்வேந்திரிய நிக்கிர கம், அதிக தயாருத்வம், க்ஷமை, சதா அகண்ட ஞான பூர்ணத் துவம், சத்தியம், தபோ நிஷ்டை, சர்வஞ்ஞத்துவம், என்னும் இவ்வஷ்ட புஷ்பங்களால் ஆத்ம லிங்க அர்ச்சனாபரன் ராஜ யோகியாகின்றான்.

தவஸு ந கஜுயெவஃ | ரவெருஷயாஸுய
யொஃ க்ரு கஜுகதஸு | னவம் விடிஸிடிஹி
தஸுஸுஷயாஸுயாலாவாதுவஸு கஜுலாவஃ |

அவனுக்குக் கர்ம லேப மின்று. சூரிய உதய அஸ்தமந பர்யந்தம் கர்மஞ் செய்யத் தக்கது. இங் னனம் அறியப்பட்ட சிதாதித்யனுக்கு உதய அஸ்தமன மின்மையின், சர்வ கர்ம அபாவமாம்.

மூடுதல் விழித்த லின்றிச் சம்சய மின்றிய ராகாகார திரு ஷ்டியை யுடைய பரம புருஷன் ராஜயோகி யாகின்றான். அவனை ஜாதியாதி ஓளபாதிக கர்மம் பாதிப்ப தின்று. ஜீவிக்கும் பரியந்தம் கர்மஞ் செய்யத்தக்கதாயினும், ராஜயோகியை ஸ்பரி சிப்பதில்லை. அங்ஙன மன்றோ, கர்மத்திற்குச் சூரியாசிரியத் தன்மை பிரதிபலிக்கின்றது; அதன் உதய அஸ்தமந கால சம்பந்தங்கள் சந்தியாதிக்கிரியைகட்கு ஆவஸ்யகமாகலின். “உற் பத்தியாகி அஸ்தத்தை யடையும் ஆதித்யனை நன்கு நியானஞ்

செய்து வித்வானை பிராமணன் சகல கல்யாணத்தையு மடை
கின்றான்” என்னுஞ் சுருதியால். இதனால் அஸ்த உதய சம
யங்களில் கர்மஞ் செய்யத்தக்க தென்று பிராப்தமாங்கால், அஃ
தின்மையின் ராஜயோகிக்குப் பொருத்த மின்று. எதனால், அவ
னுக்குச் சதா சூரியன் தன் மத்தியிலிருப்பதாக ஆகின்றது?
தத்துவ திருஷ்டியால் சித்தித்தலின். ஆகலின், உதய அஸ்த
மய மின்மையின், கர்ம மின்றென்பது சித்தாந்தமாம்.

ஸஷ்காருறுயெந ழிவாராசூதீதொ லு
கூர ஸவபுரரிவருணபுஜீதாநமொநநுவுவூ
வஸெந ஸு ஹெவூ லவதி | உநநூ கூந
ஹு லவதி | தஸூ நிஸூநதா யூநம், ஸவபு
கூபுநிராகரணரவாஹந, நிஸூயஜீதாநரவா
நம், உநநீஹாவஃ வரஃ, ஸஃரஃநஸூவபு, ஸ
ஃரஃநிராவஃ, ஸவாரஃபுதபுதிஸூநம், ஸவா
தஸூவநாமநு, ஃபுரஃபுவாவஸூநஃகூதாஃ,
விஃரஃ வஃ, விஃநிஸூரஃவம் யஃ, விஃ
ஃநிஸூரஃவம் ஃ, வாரிவருணபுதபுத
ஹெவூகீகரணம் ஹெவெஃ, நிஸூயஃவஃ
ஃ, ஹெவஃவஃவஃவஃவஃ, ஹெவஃ
ஃ, ஸவபுஸஃஃவஃ வஃவஃவஃ, ஸவஃ
வஃவஃ

சப்தகால லயத்தினால் பக விரவை யதிக்கிரமித்
துச் சர்வ பரிபூரண ஞான உந்மனி அவஸ்தா வசத்தால்
பிரஹ்ம ஐக்ய முண்டாகின்றது. உந்மதியால் அமரஸ்
கம் உண்டாகின்றது. அதன் நிச் சிந்தை தியான
மாம். சர்வ கர்ம நிராகரணம் ஆவாஹநம், நிச்சய
ஞானம் ஆசநம், உந்மநி பாவம் பாத்தியம், சதா

அமநஸ்கம் அர்க்யம், சதா பிரகாசம் ஆசமனம், அபார அமிர்த விர்த்தி ஸ்நாநம், சர்வாத்ம பாவனை கந்தம், திருக் சொரூபத்தின் ஸ்திதி அக்ஷதை, சித்பிராப்தி புஷ்பம், சிதக்நி சொரூபம் தூபம், சிதாத்ம சொரூபம் தீபம், பரிபூர்ணச் சந்திராமிர்தத்தின் ஏகேகரணம் நைவேத்தியம், நிச்சலத்தன்மை பிரதக்ஷிணம், சோஹம் பாவனை நமஸ்காரம், மௌநம் ஸ்துதி, சர்வ சந்தோஷம் விஸர்ஜனம் (விநிதல்) என்று எவன் இங்ஙனம் அறிகின்றான்.

*சதுஷ்பீடத்தில் மந்தை நிறுத்தி அதன் மேல் திரி கூடத்திலிருக்கும் அக்நி சூரிய இந்து மண்டல ஐக்யத்தை அந்தர் திருஷ்டியால் அறியத் தக்கது. அதுவே அஃதென்று அப்பொழுது உண்டாகின்ற தெனச் சமரச பாவனையால் பிரஹ்ம ஐக்யத்தை யநுபவிக்கின்றவன் ராஜ யோகி யாகின்றான். அதனின்றி முண்டாகிய திருசியம் அதனில் லயத்தை யடைகின்ற தென்று திருக் திருசிய அபாவம் அப்பொழுது துண்டாகின்றது. இங்ஙனஞ் ஜீவன்முத்தியைக் கொடுக்கும் ராஜ யோகத்தை அங்கீகரித்து, ஹே பிராகிருத! கிருதார்த்தனவாய். சப்த கால லயத்தினால் பக விரவுகளை யதிக்கிரமித்தவனாய், சர்வ பரிபூர்ண ஞான மந்தத்தினால் அடைந்த உந்மநி அவஸ்தா வசத்த ல் பிரஹ்மைய முண்டாகின்றது. நல்ல உந்மநி பாவ மந்தத்தினால் அப்பொழுதே உனக்கு அமநஸ்க முண்டாகின்றது. அவனுக்கு நிச்சிதை தியானம், சர்வ கர்ம நிராகரணம் ஆவாஹநம், நிச்சய ஞானம் ஆசநம், நல்ல உந்மநி பாவம் பாத்யம், சதா அமநஸ்கம் அர்க்யம், சதா பிரகாசம் ஆசமநம், பரம அமிர்த விர்த்தி ஸ்நாநம், பரத்தோடு கூடிய ஸ்மரணம் வஸ்திரம், சர்வ பரிபூர்ண ஞானம் உபவீதம், சர்வாத்மகத்தன்மைத் திருசிய லயம் கந்தம், திருக்கால் வரையப்பட்ட ஸ்திதி அட்சதை, சித்பிராப்தி புஷ்பம், சிதக்நி மண்டல சோரூபம் தூபம், சூர்யாத்மகத்தன்மை தீபம், பரிபூர்ண சந்திராமிர்த ரசத்தின் ஏகேகரணம் நைவேத்தியம், நிச்சலத்தன்மை பிரதட்சணம், சோஹம்

பாவனை நமஸ்காரம். பரமேஸ்வர ஸ்துதி மௌனம். சர்வ சந்தோஷம் விடுதல். இங்ஙனம் சர்வபூர்ண ராஜயோகிக்குச் சர்வாத்மக பூஜை யுண்டாகின்றது.

ஊவம் த்ரிவ ஸ்டுரம் நிரஸூயாம் நிஸூரம் ஹ
ஸ்டுரவ நிரவ தஸி தஹ்வவ ஹஸூர ஹ
வா ஹாவ வி ஹ்ந கெவஸூ ஜோ தில ஸு வ தி||

இங்ஙனம் திரிபுடி நிரஸ்தமாகு மிடத்து, நிஸ்தரங்க சமுத்திரம் போன்றும், காற் றின்றிய விடத்திருக்கும் தீபம் போன்றும், சலந மற்ற சம்பூர்ண பாவா பாவ மின்றிய கைவல்ய ஜோதி உண்டாகின்றது.

தியானாதி திரிபுடிகள் நிவாரண மாகுமிடத்து, நிஸ்தரங்க சமுத்திரம் போன்றும், காற் றின்றிய விடத் திருக்கும் தீபம் போன்றும் அசலத்தன்மையால், சம்பூர்ண பாவத்தின்கண்ணே தன்மயத்தன்மை யென்று கூறப்படுகின்றது. பாவாபாவ மின்றிய விருத்தியால் அமிர்த பாவத்தை யடைந்து, சர்வாவஸ்தைகளும் விடுபட்டவன், கைவல்ய சித்தி பலத்தை யடைபவ னாகின்றான்.

ஜாஹ்நிஸூரவாஸிஜோமெந ஸ ஹவிஹ்வ
தி||

ஜாக்கிர நித்ராந்த பரிஞாநத்தால் பிரஹ்மவித் தாகின்றான்.

ஜாக்ர நித்ராந்த ஞாநத்தால் பிரஹ்ம வித்தாகின்ற னென்னு மிது “ஸ்வப்நாந்த ஜாகரிதாந்தங்க ளாகியவை யெதனால் பார்க்கப்படுகின்றது, அந்த மகத்தாயும் விபுவாயு முள்ள ஆத்மாவை, தீரன் அறிந்து சோகத்தையடைவ தில்லை” என்னும் சுருதியால் கூறப்படுகின்றது. ஆதித்யாதியால் அநுக்கிரகிக்கப்பட்ட மநாதி பதினான்கு கரணங்களால் சப்தாதி

ஸ்தூல விஷயங்களை யெப்பொழுது அறிகின்றான், அப்பொழுது ஜாக்ராவஸ்தை யாகின்றது. சர்வேந்திரிய உபரம காலத்தில் மந மாத்மிரத்தானே ஸ்வப்நாவஸ்தை யாகின்றது. அவ்விடத்துச் சாட்சி மாத்ர ஆத்மா அறிவிக்கப்படுதலால், அதனையறிந்தவன் பிரஹ்ம வித்தென்று நன்கு கூறப்பட்டது. ஜாக்ரத்தின் அந்தமாய இந்திரியத்தின்முடிவில் சுழுப்தி அவஸ்தையே யாகின்றது. அத னந்தரம் ஸ்வப்நாவஸ்தை யென வியவஸ்தையாம். அங்ஙன மன்றோ, சோபாதிகத்திற்கு நித்தியத்தன்மை, பிரஹ்மத்தின் ஃக்கியாநந்த இச்சையின் ஸ்திதிப்பிராப்தியின்பொருட்டு ஜாக்ராவஸ்தையின்கண் பஹிர்முக னுயினும் நன்கு ஆலம்பிக்கப்பட்ட நித்திரையைப் பிரஹ்மத்தினிடத்து லயஞ்செய்து மிகுதிப்படுத்தப்பட்ட தேக பிராரப்த வசத்தினால் தமமானது அமிழ்ந்து போகின்றது. இதனால் சுழுப்தியில் தமோ ரூபப் பரப்பிரஹ்மத்தி னிடத்தில் ஜீவ ஃக்கிய முண்டாகின்றது. அதனால் அந்ந் காலம் சுகமாக விருந்து தன்னிடத்து லயமான மந்தால் ஸ்வப்நத்தைப் பார்க்கின்ற னென்பது சித்தாந்தமாம். ஸ்வப்நத்தின் முடிவில் சோபாதிகத்திற்கு மனோ கோசரத்தன்மை பொருந்துகின்றது. அதனால் தத்வ ஞாந்தால் மோக்ஷ மென்று கூறப்பட்டது.

ஸுஷுப்திஸுலோஸ்யோரூபநாயாயிஸெஷ
 உவி ஶ்ஹத்யூலயொலெஃ, தஉவி ஸீநக்வா
 நுத்யுஹதஸ்க்வாலாவாது | ஸுலோஸு ஶுஷித
 தஸெவி காரஸு ததா காராகாரிதாவணாகா
 ரவரூபுதகஸாக்ஷிவெதநு புவனூய
 ஸ்வபுதெ, புவனூஸு உஃ சுவிதக்வாஸு
 ததொ லெஹாவாஸு, கதா விஶ்ஹி மஃதஉவி
 உயுதக்வாவநாஸு ||

சுழுப்தி சமாதிகளில் மனோ லயம் விசேஷ மின்றா யினும், அவ்விரண்டற்கும் மகத்தான பேத மிருக்கின்

றது. தமசில் லீநமா யிருத்தவினானும், மோக்ஷ காரணத்தன்மை யின்மையானும். சமாதியில் நசிக்கப்பட்ட தமோ விகாரத்திற்கு, அதனாகாரத்தால் ஆகாரியாய அகண்டாகார விருத்தி ரூப சாட்சி சைதன்யத்தின்கண் பிரபஞ்ச லயம் பொருந்துகின்றது; பிரபஞ்சம் மந்தின் கல்பிதமாகலின்; அதனால் பேத மின்மையின். ஒருகாலத்து, பாஹ்யத்திற் செல்லினும் மித்தியாத்தன்மைப் பாவநத்தால்.

இங்ஙனம் மூன் றவஸ்தைகளின் நீயமம் விசாரிக்கப்படிந், சுழுப்தி சமாதிகட்குப் பேத மின்று; இரண்டற்கும் மனோ லயம் சமாநமாகலின். மனோ லயமே மோட்ச மென்று எப்பொழுது கூறப்படுகின்றது, அப்பொழுது கூறவேண்டுமெ தின்று. அவ்விடத்தோ மந மிருத்தலின், மோட்ச காரண மின்மையே. ஆயின், இவ்விடத்து மோக்ஷத்திற்குக் காரணம் யாது கூற வேண்டிம்? அவ்விடத்து இவ்விசேஷம் கிரகிக்கத் தக்கது. பரிச்சிந்ந மந்தின் லயம் சுழுத்தியி லுண்டாகின்றது. சமாதியிலோ நசிக்கப்பட்ட தமம் அபரிச்சிந்நத் தன்மையை ஈஸ்வரனுக்குப் போன்று அடைகின்றது; அதனாகாரியாய அந்தக் கரணம் பூர்ண மாகலின். இரண்டின் ஐக்கியத்தில் பிரபஞ்ச லயம் பொருந்துகின்றது; மகா பூதாதிப் பிரபஞ்சம் மநக் கல்பித மாகலின், அதன் பின்னர்ப் பேதத்தின் கந்த மின்மையின் மோக்ஷ மென அறிக.

ஸக்ஷிஹாதஸாநாநாநாஸுஹவெகமொஹ
ரொஸுஹவிதுஷெவ ஸவதி ||

யஸு ஸஹிஹ நாஸஸுஹதஸு உகதி: கரொ
ஸிதா|| தஸாநாநாவாஸவெள வஸிதுஜு வர
உதயுரமெந உகதூலவதி | வுந:வுந:
ஸவபாவஸுரஸு ஜோநஜெயெள யுநயெ

யௌ ஸக்ஷாயஸ்க்ஷு ஐஸாயஸௌ வொ
ஹாவொஹாஹி வாரிதௌ ஜீவநுகொ
லவெசு | ய வாவ வொ ||

ஒருதரம் பிரகாசிக்கப்பட்ட சதாநந்த அநுபவ
மொன்றைக் கோசரிக்கும் பிரஹ்ம வித்து அதுவே
யாகின்றான்.

எவனுக்குச் சங்கல்ப நாச மாகின்றது, அவனுக்கு
மோக்ஷம் கையி லிருக்கின்றது. ஆகலின் பாவாபாவங்
களை விட்டுப் பரமாத்மத் தியானத்தால் முத்தனாகின்
றான். மீண்டு மீண்டும் சர்வ அவஸ்தைகளிலும் ஞான
ஞேயங்களை, தியான தியேயங்களை, லட்சியாலட்சியங்
களை, திருசியாதிருசியங்களை, ஊஹ அபோஹாதியைப்
பரித்தியாகஞ் செய்து ஜீவன் முத்தனாகின்றான். எவ
னிங்ஙன மறிகின்றான்.

பாஹ்யாந்தரங்களில் அபிமாந மீன்றிய விருத்தியால் சதா
நந்த அநுபவத்தால் எவன் சரிக்கின்றான், அவனும் முக்தனே.
அஞ்ஞத்தன்மை யின்றிய ரூப்தியையும், ரூப்தி யின்றிய
அஞ்ஞத்தன்மையை மெவ னறிகின்றான், அவனே நித்தியா
நித்தியார்த்த விவேகவா னாகின்றான். அதன் விவேகத்தை
யடைந்தவனும், அஞ்ஞன் போன்று இருக்கின்ற னெனின்,
அவன் மோக்ஷத்தை யடைந்தவனே. எவனுக்குச் சங்கல்ப நாச
மாகின்றது, அவனுக்குப் பாவயோக சித்தியும், உந்மநி யவஸ்தா
பரிபக்குவ மனோ சித்தியு முண்டாகின்றன. சங்கல்ப மாத்திரத்
தில் லேச மிருக்குமாயின், அதுவே பந்தகாரண மாகின்றது.
அதனால் பாவாபாவங்களைப் பரித்தியாகஞ் செய்து சர்வ பரி
பூர்ண ஞானத்தால் முக்தனாகின்றான். நிரந்தரம் சர்வ அவஸ்
தைகளிலும் பிரயத்ந மின்றியவனாய், ஞான ஞேய, தியான
தியேய, லட்சியாலட்சிய, திருசியாதிருசிய, ஊஹ அபோஹாதி

சர்வத்தையும் விட்டு நிச்சல சித்தனாய் எவ னிருக்கின்றான் அவன் ஜீவன் முத்தனாகின்றான்.

வனூவஸூர் ஜா^{மு}திவ ஸுஷுவி துரீய துரீயாதீதா: ||

ஜாக்ர, ஸ்வப்ந, சுழுப்தி, துரீயம், துரீயாதீதம் எனப் பஞ்சாவஸ்தைகள்.

இதினின்றும் மேல் பாரிபாஷிக அவஸ்தைகள் ஐந்து அறியத்தக்கன; ஜாக்ர, ஸ்வப்ந, சுழுப்தி, துரீய துரீயாதீத பேதத்தால்.

ஜா^{மு}தி ப்ரவ்ரதோ ஜீவ: ப்ரவ்ரதீராமா ஸகூ: | வாவமநாகாதி ராஸு. ஸுலகஜ மநுஸுமநுஷிதி காஜ தெ ||

ஜாக்ரத்தில் பிரவிர்த்திக்குஞ் ஜீவன் பிரவிர்த்தி மார்க்கத்தில் ஆசக்தன். பாப பலமான நரகாதி உண்டாகாதிருக்குக, சுப கர்ம பலமான சுவர்க்க பல முண்டாகுக என்று இச்சிக்கின்றான்.

அதன் லட்சணமோ, பாப கர்மங்களைவிட்டுச் சுப கர்மங்களை ஆசிரயிக்குக; இங்ஙனம் இருப்பவனோ பிரவிர்த்தி நென்று கூறப்படுகின்றான். அவனே ஜாக்ராவஸ்தை யடைந்தவ னெனப் பெயராம். ஜாக்ராவஸ்தையில் அடைதல்—சமயுத்த மென்பது பொருளாம். பிரவிர்த்திமார்க்க ஆசக்தன் பிரவிர்த்தித்த பாப கர்ம நரகாதி அநுபவம் உண்டாகா திருக்குக, சுபகர்ம பலமான சுவர்க்காதி அநுபவம் உண்டாகுக என்பதாம்.

ஸ னவ ஸீக்யதவெரா^{மு}ரதஜமநுஜநா ம ஸம்ஸாரஸநுநஜிதி விஜு^{கூ}விஜுவ நிவ்ரதீராமப்ரவ்ரதோ லவதி ||

அவனே அங்கீகரிக்கப்பட்ட வைராக்யத்தால் கர்ம பல ஜன்மம் வியார்த்தம், சம்சார பந்தநம் வியர்த்தம் என்று முக்தியில் எதிர் முகனாய் நிவிர்த்தி மார்க்கப் பிரவிர்த்தனாகின்றான்.

அவனே கொள்ளப்பட்ட வைராக்கியத்தால் கர்மம் வியர்த்தம், ஜன்மம் வியர்த்தம், சம்சார பந்தநம் வியர்த்தம் மென்று நித்தியஞ் சிந்தாபரனாய், நல்ல மோக்ஷத்தின் சந்முகன் நிவிர்த்தனென்னும் பெயரை யுடையவனாகின்றான்.

ஸ னவ ஸ்ஹாரதாரணாய மஹாபிரஸி
தூ காஜாதிதூக்ஷா விஹிதகஜோவரநு ஸாயந
வதஷ்டயஸ்வஹோ ஹுதயகஜேயெயு ஹ
வததூதாநூநூபுக்ஷுரவிவரஸாடி ஸ
ஷுபுஷுபுஸாயாபுதஸு ஹாநடிஸுபுதி மஸு
வனக னவாஹஜீதீயஃ கனிதாநஜீதூந
வதூ விஷுதஜாநிதாஸநாஸு வநெந
நெஜஸைநஸீதி தபுஸயநிவதூ பூஜீத
ஜாநீதஸீதூஹஜேகவவ ஸாநஸைநாடிவ
ஸாஸைநஸு வரம் து, ந ஹி ஜேநுதிதி ஜா
தவிவெகஃ மஹாநெஜத ஸ ஹாஹிதி விதா
மயம் நிரஸு ஸாநவிபுஜம்விதவாநுணை
மயாநததாநாராகாரித வரஸுஹாநாரபு
கிதாமுபாரபுஃ வரிவகொ ஸவதி | ஸஹ
ஸாநிகம் ஜெநாஸ்யஸைநாஃ | தபுபுதம் ஜெநா
ஜெநாஸ்ய ஸவதி | தபுநு வக்ஷுராராதிஸாஹு
பூவநெநாவரதஃ விமதபூவநு மயஸுபு

ஜமதாத்ஷெவந வஸுநு துதாஹக்ஷாரொ
ஸஹாஹேவீதிவினயநீடிம் வஸும யடியநா
தெதுதி லாவயநு க௃தக௃தெது லவதி ||

அவனே சம்சார நிவிர்த்தியின்பொருட்டுக் குரு
வை யாசிரயித்துக் காமாதிக்களை விட்டு, விஹித கர்மங்
களை யதுஷ்டித்துச், சாதந சதுஷ்டய சம்பன்னனாய்
ஹிருதய கமல மத்தியில், பகவானது சத்தா மாத்ர
அந்தர்லட்சிய ரூபத்தை யடைந்து, சுழுப்தி யவஸ்தை
யில் கூறிய பிரஹ்மாநந்த ஸ்மிருதியைப் பெற்று, நான்
ஒருவனே அத்விதீயன், சிலகாலம் அஞ்ஞாந விருத்தி
யால் ஸ்மரண மின்றிய ஜாக்ர வாசனைகளின் பலத்தால்
தைஜசனு யிருக்கின்றேன் எனவும், அவற்றி னிவிர்த்
தியால் பிராஞ்ஞா யிப்பொழு திருக்கின்றே னெனவும்,
நான் ஒருவனே ஸ்தாந பேதத்தால் அவஸ்தா பேதங்
களாம். என்னி னின்று மந்திய மின்று என்று உத்பந்ந
மான விவேக முடையவன், சத்தாத்வைதப் பிரஹ்மமே
நான் என்று பேத கந்தத்தை நிவாரணஞ் செய்து, தன்
னுள் விசிரிம்பித் திருக்கும், பாநு மண்டலத் தியாந,
அதன் ஆகாரத்தால் ஆகாரிக்கும் பரப் பிரஹ்ம ஆகார
முக்தி மார்க்க ஆருடன், பரிபக்குவ னாகின்றான். சங்கல்
பாதிகள் மனோ பந்த காரணமாம். அஃ தின்றிய மநம்
மோக்ஷத்தின்பொருட் டாகின்றது. அதனை யுடையவன்
சக்ஷுராத்ரி பாஹ்யப் பிரபஞ்ச மின்றிச், சர்வப் பிர
பஞ்ச கந்தத்தை விட்டு, ஜகத்தை ஆத்ம ரூபத்தால் பார்
த்து, அஹங்காரம் விடுபட்டவனாய், பிரஹ்மம் நானு
யிருக்கின்றே னென்று சிந்தித்து, இச்சர்வமும் ஆத்
மாவே எனப்பாவித்துக், கிருதகிருத்திய னாகின்றான்.

அவனே சம்ஸார சமுத்திரத்தைத் தாண்டும் ஓடத்தை யிச்சிப்பவன், ஐந்ந மரணப் பிரவாகத்தி னின்றும் தாண்டும் சாதந்தை யிச்சிப்பவன், பக்தியால் சதா குருசேவை செய்பவன், காமாதிகளை விட்டு விஹித கர்மங்களை நன்கு ஆசிரயிப்பவன், மௌனத்தி லிருப்பவன், சமதமங்களோடு கூடியவன், சுசியாய் மஹா தைர்ய முடையவன், போகாப்பாசபரன், மாணம் சமீபிக்கினும் ஸ்வர்க்க செளக்யத்தை யநுபவிப்பவன், மீண்டுப் பூமியின்கண் வந்து பூர்வ அப்யாசத்தினால் ஸ்வப்ந அவஸ்தையால் கொள்ளப்பட்ட யோக பலத்தை யுடையவன், ஸ்வப்நத்தின் மிகுதியாகச் சரத் காலத்தி லடைந்த ஸ்வப்நம் போன்று, அரித்திய லோகங்களை அறிந்து, ஹிருதய கமல மத்தியில் பகவானது சத்தா மாத்ரமாகக் கூறிய அந்தர் லட்சிய ரூபத்தை யடைந்து, சுழுப்தி யவஸ்தையில் அநுபவித்த பிரஹ்ம மாந்த ஸ்மிருதியைப் பெற்று, நான் ஒருவனே, இரண்டாவ தின்று, சிலகாலம் அஞ்ஞாந விருத்தியால் விஸ்வனா யிருக்கின்றேன், ஜாக்ர வாசனையின் பலத்தால் தைஜசனா யிருக்கின்றேன், அவ்விரண்டன் றிவிர்த்தியால் இப்பொழுது பிராஞ்ஞாநப் இருக்கின்றேன், நான் ஒருவனே ஸ்தாந பேதத் தால் அவஸ்தா பேத முடையனா யிருக்கின்றேன், என்னி னின்றும் அந்நிய மின்று, சத்தாத்வைதப் பிரஹ்மமே நான் என்று உத்பந்நமாய விவேக முடையவன், பேத கந்தத்தை றிவிர்த்தித்து, தன்னுள் விசிரிம்பித்திருக்கும் பாநு மண்டலத் தைத் தியாநஞ் செய்து, அத னாகாரத்தால் ஆகாரிக்கும் பரப் பிரஹ்ம மாவேன் என முத்தி மார்க்கத்தை யிங்நன மாருட னாயினும், நேத்திர வாயிலாய்க் கொள்ளப்பட்ட பாகிய லட்சண முடையவனாய், தன்னுடைய ஹிருதயத்தின் பிரவிர்த்தியில் ரமிப்பவனாய்ச், சித்திரரூபம் போன்று பிரபஞ்ச கந்த மின்றிச் சர்வ ஜகத்தையும் ஆத்ம ரூபத்தாற் பார்த்து, கூமை, சத்தியம், சௌசாதி யுடைவனா யிருக்கின்றான்.

ஸவபுவரிவகுணபுதுரீயாதீத ஸ்ரஹஸூ
தொயொஸீ லவதி| தம் ஸ்ரஹெதி ஸ்ரஹவணி ।

பரமாத்ம ரூப ஆகாசத்தில் பிந்துவை நிக்ஷேபித்து சுத்த அத்வைத ஜாட்டிய சஹஜமான அமநஸ்க யோக நித்திரையாய அகண்டாநந்த பத அநுவிர்த்தியால், ஜீவன்முத்த னாகின்றான். அதுவும் ஆநந்த சமுத்ரத்தில் மூழ்கி யிருத்தலின் யோகிகட் குண்டாகின்றது. அத னபேட்சையால் இந்த்ராதிதிகள் அற்பாநந்த முடையவர்க ளாகின்றனர். இங்ஙன மாநந்தத் தை யடைந்து பரமயோகி யாகின்றான். இஃது உபநிஷத்.

இரண்டாம் பிராஹ்மணம் முற்றுப்பெற்றது.

தூரியாதீதமான ஆநந்தத்தை யங்கீகரித்துச், சர்வாவஸ்தைகளை விட்டுச், சர்வ காரியங்களையும் சர்வாசஞ் செய்து, நன்கு திடயோகத்தில் நிஷ்டை யுடையவன், பரமாத்மாவாகிய ஆகாசத்தில் பிந்துவை நிக்ஷேபித்துச், சுத்தாத்வைத சமரச பாவத்தைச் செய்க என யோக சாஸ்திரத்தில் உபதேசிக்கப்பட்ட அமநஸ்க விதானத்தைச் செய்க.

இங்ஙனம் உந்மநி, மநோந்மநி, சகஜமான அமநஸ்கம், அஜாட்டிய நித்திரை, யோக நித்திரை, அகண்டாநந்த மென்னும் பரியாய பத அநுவிர்த்தியால் ராஜயோகத்திற்கு அறியப்பட்ட நாமங்க ளாகின்றன. இங்ஙனஞ் செய்யப்பட்ட அமநஸ்க செளக்யம் அபரிமிதம் அத்யந்தம் அக்ஷரமாகின்றது. அந்த ஆநந்த சமுத்திரத்தில் மூழ்கிப் பரமயோகிக ளிருக்கின்றனர். அந்த ஆநந்த அபேட்சையால் சர்வாநந்தமும் அற்பம் போலாகின்றன. “அஃ தொன்றே பிரஹ்மத்தினுநந்தம்” என்பதாதி சுருதியால், இங்ஙனம் ஆநந்தத்தை யடைந்தவன் பரமயோகி யாகின்றான்.

இரண்டாம் பிராஹ்மணம்
முற்றுப்பெற்றது.

முன்னரும் பிராஹ்மணம்.

ஒடி || யாஜிதவனெ_{கூ}ரா உஹா_{கூ}ம_{கூ}நி_{கூ}ப_{கூ}ம_{கூ}வ_{கூ}
 ரா_{கூ}ஷ_{கூ}ம் வ_{கூ}ப_{கூ}ப_{கூ} || ஸா_{கூ}லி_{கூ}ன_{கூ}ம_{கூ}வ_{கூ}ந_{கூ}க_{கூ}ண_{கூ}ம_{கூ}க_{கூ}
 உ_{கூ}வி_{கூ} வி_{கூ}வ_{கூ}ர_{கூ}த_{கூ}ம் வ_{கூ}ந_{கூ}வ_{கூ}ந_{கூ}க_{கூ}ண_{கூ}ம் ஸ_{கூ} உ_{கூ}ஹீ_{கூ}தி_{கூ} ||
 த_{கூ}ம_{கூ}ய_{கூ}தி_{கூ} உ_{கூ}ண_{கூ}ந_{கூ}வ_{கூ}ந_{கூ}வ_{கூ}ந_{கூ}க_{கூ}ண_{கூ}ம் ஸ_{கூ} உ_{கூ}ஹீ_{கூ}தி_{கூ} ||

ஓம், யாஞ்ஞவல்கிய மகா முநி மண்டல புருஷனை வினவினர். ஹே சுவாமின் ! அமரஸ்க லக்ஷணம் புக ன்றதாயினும், (அதனை) மறந்து விட்டேன். மீண்டும் அதன் லட்சணத்தைக் கூறும் என, அங்ஙனமே யெ ன்று மண்டல புருஷர் கூறுகின்றார்.

இங்ஙனம் உபதேசிக்கப்பட்ட பிராகிர்தன், மீண்டு மித
னைக் கூறினான். ஹே! சுவாமின்! அமநஸ்க லட்சணத்தை
யிப்பொழுது கேட்டிருப்பினும், மறதி யடைந்தது போன்று
தோற்றுகின்றது. அதன் திடத்தின்பொருட்டு மீண்டும் கூற
வேண்டு மென்று பிரார்த்திக்கப்பட்ட பரமயோகி, சிஷ்யனைக்
சூறித்துக் கூறுகின்றார்.

ஐதேநகஸ்திரஹஸ்யம் யஜாமெந க௃தா
 மெபா லவதி | தநித்யம் ஸாமவீஜோபநிதம்
 வரஜாத்ஜஷ்டா தத்யுயயக்ஷாணி ஜஷ்டா
 ததநு ஸவெபுஸதெபெயஜம் ஸிவம் வராகா
 ஸம் நிராமம்வஜையம் ஸு ஹவிஷுமரூபாஜீநா
 ஜெகயக்ஷம் ஸவடகாரணம் வரஸுஹாதெந்யவ
 வஸுஜாமெந மஹாவிஹரணஜெவம் நிஸ
 யெந ஜோகா லாவாலாவாஜிஜநாதீதஸம்வி
 ஜித ஜெநாநநுநுமலவஸததநஞாஜெவிஜெஜி

யக்ஷயவஸா^{க்}த^{க்}நவஸஸுவஸு^{க்}ஹா^{க்}நநவஸஸு^{க்}பெ^{க்}
 உ^{க்}ந^{க்}பு^{க்}வா^{க்}ஹ^{க்}யொ^{க்}ம^{க்}ர^{க்}சி^{க்}வ^{க்}நி^{க்}வ^{க்}ர^{க்}த^{க்}ஸு^{க்}தி^{க்}த^{க்}வ^{க்}வ^{க்}
 வ^{க்}ம^{க்} வ^{க்}ர^{க்}ம்^{க்} ஸ^{க்}ஹ^{க்} பூ^{க்}ர^{க்}வொ^{க்}தி^{க்} | த^{க்}த^{க்}ஸு^{க்}ஷ^{க்}
 வ^{க்}யக்ஷ^{க்}வ^{க்}ஸ^{க்} உ^{க்}தி^{க்}ஹ^{க்}பூ^{க்}நி^{க்}பூ^{க்}ர^{க்}த^{க்}ய^{க்}நி^{க்}ஸ^{க்}ர^{க்}வொ^{க்}வ^{க்}ர^{க்}ஸ^{க்}ர^{க்}
 ல^{க்}ர^{க்}வ^{க்}ர^{க்}ஹ^{க்}ஷ^{க்}த^{க்}த^{க்}ஸ^{க்}ஸ^{க்}த^{க்}ய^{க்}ஹ^{க்}ஹ^{க்}ம^{க்}ர^{க்}த^{க்}த^{க்}த^{க்} வ^{க்}ர^{க்}த^{க்}ஸ^{க்}ர^{க்}
 னி^{க்}ம்^{க்} வீ^{க்}க்^{க்}த^{க்}த^{க்} உ^{க்}ந^{க்} பூ^{க்}வ^{க்}ர^{க்}ஸ^{க்}சி^{க்}த^{க்}த^{க்} வ^{க்}ர^{க்}த^{க்}த^{க்}
 நி^{க்} வீ^{க்}ந^{க்}ம்^{க்} ஹ^{க்}வ^{க்}தி^{க்} | வ^{க்}ய^{க்}ஸ^{க்}ர^{க்}வ^{க்}ர^{க்}ந^{க்}த^{க்}ர^{க்}ம்^{க்} யொ^{க்}ந^{க்}ம்^{க்}
 ஸ^{க்}ந^{க்}க்ஷ^{க்}ர^{க்}த^{க்}வ^{க்} ஸ^{க்}வெ^{க்}த^{க்}த^{க்}ய^{க்}வ^{க்}வெ^{க்}த^{க்} வ^{க்}ர^{க்}ந^{க்}வெ^{க்}த^{க்}
 உ^{க்}நொ^{க்}ந^{க்}ர^{க்}ஸ^{க்}ம்^{க்} ஹ^{க்}வ^{க்}தி^{க்} த^{க்}தெ^{க்}வ^{க்}ர^{க்}த^{க்}ந^{க்}ஸ^{க்}த^{க்} ||

இந்த அமநஸ்கம் அதி ரஹசியம். எதன் ஞானத்
 தால் கிருதார்த்தனாகின்றும். அது நித்தியம் சாம்பவி
 மூத்திரையோடு கூடியது. பரமாத்ம திருஷ்டியால்
 அதன் பிரத்தியய திருஷ்டியை யறிந்து, அதன் பின்
 னர், சர்வேச னாயும், அப்பிரமேய மாயும், அஜ மாயும்,
 சிவமாயும், ப்ரகாசமாயும், ஆலம்பமின்றியதாயும், அத்
 வய மாயும், பிரஹ்ம விஷ்ணு ருத்ராதிகளின் ஏகலக்ஷிய
 மாயும், சர்வ காரண மாயுமுள்ள பரப் பிரஹ்மத்தை
 ஆத்மாவினிடத்தே பார்ப்பவன், குகை யின்றியதை,
 இங்ஙனம் நிச்சயத்தா லறிந்து, பாவாபாவாதி த்வந்
 த்வங்களைத் தாண்டி, அறியப்பட்ட ம்நோந்மகி அதுபவ
 முடையவனாய், அதன் பின்னர்ச் சர்வேந்திரியக்ஷய
 வசத்தால், அமநஸ்க சுகப் பிரஹ்மாநந்த சமுத்திரத்
 தில் மந்தத்தின் பிரவாஹ யோக ரூப காற் றின்றிய விட
 த்திருக்கும் தீபம் போன்று, அசலமான பரப் பிரஹ்
 மத்தை யடைகின்றான். அதன் பின்னர்க் காய்ந்த
 விருட்சம் போன்று, மூர்ச்சை நித்திரை ரூப நிஸ்வாச

உஸ்வாச மின்மையின், த்வந்த்வ நஷ்டமாய், சதா சஞ்சல மின்றிய காத்திர முடையவனாய், பரம சாந்தியை யங்கீகரித்து மனதின் பிரசார மின்றிய பரமாத்மாவி னிடத்தில் லீநத்தை யடைகின்றான். பால் சுரந்ததின் பின்னர்த் தேது ஸ்தநத்தின் க்ஷீரம் போன்று, சர்வேந்திரிய வர்க்கம் நஷ்ட மடையுங்கால் மனோ நாச முண்டாகின்றது. அஃதே அமநஸ்கமாம்.

இப்பொழுது இஃது அத்யந்த ரகச்யம்; கேட்பாயாக. இப்பொழுதே கிருதார்த்தனாவாய். நித்தியம் சாம்பவி முத்திரையோடு கூடியவன், முற்புகன்ற பிரகாரத்தால் பரமாத்ம திருஷ்டியால், பிரத்யயமாய லட்சியங்களை யறிந்து, திருசிய மின்றி, பூர்வ புண்ணிய தபசினால் பார்க்கப்பட்ட பிரத்யயங்களின் சூர்யத்தன்மையை யநுபவித்து, சர்வ விடத்தும் ஏகமாயும், அப்பிரமேயமாயும், அஜமாயும், சிவமாயும், பராகாசமாயும், நிராலம்பமாயும், அத்வயமாயும், ஹரியாயும், அச்சதமாயும், நித்தியமாயும், ஆநந்தமயமாயும், சர்வ காரண மாயும் உள்ள பரப்பிரஹ்மத்தை ஆத்மத்தன்மையானே பார்த்து, மனோ குகை யின்றி யதை யிங்வனம் நிச்சயத்தா லறிந்து, பாவாபாவங்கள் ஸ்வப்ந அஸ்வப்நங்கள், நித்திரை, அநித்திரைகள் என்பதாதி துவந்துவ அதீதனாய், அறியப்பட்ட மனோந்மனி அநுபவாநந்தரம் சர்வேந்திரிய ஜய வசத்தால், அமநஸ்க சுகத்தைப் பிரஹ்மாநந்த சமுத்திரத்தின்கண் மநப்பிரவாஹ யோக ரூபத்தை யடைந்து, அதன் பின்னர்க் காற் றின்றியவிடத் திருக்குந் தீபம் போன்று அசலப் பிரஹ்மத்தை யடைவாய். அதன் பின்னர் நீ காய்ந்த காவ்ஷ்டம் போன்று மூர்ச்சை நித்திரை ரூப நிஸ்வாச உஸ்வாச மின்மையின், த்வந்த்வம் நாசமாய் சதா சஞ்சல மற்ற காத்ர முடையவனாய், சாந்தியை யங்கீகரித்து ஸ்திதனாவாய். அப்பொழுது உனது மனம் பிரசார மின்றிப் பரமாத்மாவின் னிடத்திலய மடைகின்றது. பால் ஒழுகியதன் பின்னர்த் தேது ஸ்தந க்ஷீரம் போன்று சர்வேந்திரிய வர்க்கங்கள் லய மடையில் மனோ நாசத்தை யங்கீகரிக்க. அஃதே அமநஸ்கமாம்.

ததௌ நித்யஸஃ வரஜாதஹரெவெதி
ததௌத்வஸீதௌவபெஸௌக்ஷரெவாஹரெவ
க்ஷரீதி தாரகயோகமாரமௌணாவாநத
வருணஃ சுதாமௌ லவதி ||

வரிவருணுவரஜாகாஸமௌநாஃபூவொ
நதௌவஸௌஸௌவெபுநி ய வமௌதௌ
கஜநாஜிதவாண வௌ வக கெவயு
வமௌதௌவாநத நிரஸ வவபுசௌகஸௌ
வஹாஹரெவீதி சுதகசுதௌ லவதி ||

அந்த நித்திய சுத்தப் பரமாத்மா நானே யென்று
தத்த்வமசி யென்னும் உபதேசத்தால் நீயே நான்,
நானே நீ யென்னும் தாரகயோக மார்க்கத்தால் அகண்
டாநந்த பூர்ணன் கிருதார்த்த லுகின்றான்.

பரிபூர்ண பரமாகாசத்தில் மூழ்கி யிருப்பவர்கள்
உந்மநி அவஸ்தையை யடைந்து, சர்வேந்திரிய வர்க்கங்
களையும் விட்டு, அநேக ஜந்மங்களில் சம்பாதிக்கப்
பட்ட புண்ணிய சமூக பரிபக்குவ கைவல்ய பலமாய்
அகண்டாநந்த சர்வ கிலேச கல்மஷ மின்றிய பிரஹ்மம்
நானா யிருக்கின்றேனென்றுகிருதகிர்த்தியராகின்றார்கள்.

அந்த நித்யாநந்த சச்சிதாநந்தரூப பரமாத்மா நானே நீ என
அங்கீகரிக்கப்பட்ட குருமார்க்கனாகின்றாய், அப்பொழுது நீயே
நான், நானே நீ என்று தனது கரத்தைச் சிவ்யனது சிரசில்
வைத்து, நன்குஅறிந்து தத்த்வமசியென்று மூன்றுதரம் உபதே
சித்துத் தாரகயோக மார்க்கத்தால்பிரஹ்மத்தைப் பார் என்று உப
தேசிக்கப்பட்ட பிராகிர்தன் பரமயோகியைக் குறித்து இதைக்
கூறுகின்றான்—“நான் பிரஹ்மமா யிருக்கின்றேன்” “இந்த
ஆத்மா பிரஹ்மம்” “எண்ணொரு அற்பமு மின்று” என்று இங்ங
னம் உச்சரித்து, அகண்டாநந்த பரிபூரணப்பிரஹ்மத்தைப் பார்த்

துக், குருவை விளித்து, கிருதார்த்தஞ் யிருக்கின்றேன், உமது கடாக்ஷத்தால் எனப் புகன்று, அதனால் பூர்ண ஆகாசத்தில் யத் தறிக்கும் மந முடையவனாய்ப் பிரபஞ்சங்களை விட்ட பிராகிர் தன், உந்மநீ பலத்தை யடைந்து, சர்வேந்திரிய வர்க்கங்களை நிவ ர்த்தித்துப், பரப்பிரஹ்மத்தி னிடத்தில் குருஉபதேசித்த மனோ வயத்தைச் செய்து, அளவுகடந்த ஆந்த சுகத்தை யநுபவித்து, அநேககாலம் அநேக ஜன்மங்களிலியற்றிய தபோ பலத்தினால் மோக்ஷத்தை யடைபவ னாகின்றான்

சுவஜெவாஹம் ந ஹஜொ஽ஹி வசிணுக்ஷா
தாரஜாதநஃ | உத்யுஹநு ஸஜாவிஷ்ய ஸிஷ்யம்
ஜீகுஷிஜநீ நயசு ||

உதி த்யுதீயம் ஸ்ராஹண்யம்.

நீயே நான், பேத மின்று, பரமாத்மா, பூர்ணமாக வின், என்று உச்சரித்து, நன்கு ஆலிங்கனஞ்செய்து சிஷ்யனை ரூப்தியில் அடைவிக்க.

மூன்றாம் பிராஹ்மணம் முற்றுப்பெற்றது.

இங்ஙனம் அகண்டாந்த அதுபவ சர்வக்கிலேச ஆசிரய மின்றியவனைக் குறித்து இது கூறப்படுகின்றது. யோகிராட்-
“நீயே நான், பேத மின்று, பரமாத்மா பூர்ணமாகலின் என்று உச்சாரணஞ்செய்து நன்கு ஆலிங்கனஞ்செய்து, சிஷ்யனை ரூப்தியில் அடைவிக்க. பாஹ்யாந்தர துல்யத்தினால் சுக்ல தே ஜோமய சிவத்தை யோக திருஷ்டியால் சதா பார்த்து குணசத் தமம் அநாமமாம்.

மூன்றாம் பிராஹ்மணம் முற்றுப்பெற்றது.

நான்காம் பிராஹ்மணம்.

ஷ்ட || சுய ஹ யாஜீகுவஜ்யோ உபவாஸா
ஷம் வபுஷ் | வெஜாஉவாஸகருக்ஷணம் விஷ
ரெணாநுஸு உஹீதி | ஸ ஹாவாஸகாஸம்

வராகாஸம் உஹாகாஸம் ஸூரியபூகாஸம் வர
 உகாஸஸிதி வஹ லவனீ | வாஹூரஸூர
 உயகாஸஸுபகாஸம், வாஹூரஸூரெ கா
 லாநநஸுபகாஸம் வராகாஸம், ஸவாஹூரஸூ
 ரெ ஸவாஸிதிதஸூதிநிலம் தகவஉஹாகாஸம்,
 ஸவாஹூரஸூரெ ஸூரியபூநிலம் ஸூரியபூ
 காஸம், ஸூரிவஹஸூரெஜோதிஸூவஸூரவகம்
 நிரதிஸயாநநஸூணம் வரஉகாஸம், ஸவம்
 ததஸூணஸூநாநததஸூதிவொ லவதி |

நவஹஸூ ஷயாயாஸம் திரஸூணம் வெஹுஉவம்
 வகம் | ஸூரிமெதந ஜாநாதி ஸ யொஸீ நாஉ
 தொலவெசு ||

ஐதி வதஸூணம் ஸாஹஸூ.

ஓம். யாஞ்ஞவஸ்கியர் மண்டல புருஷனை வினவினர்
 ஆகாச பஞ்சக லட்சணத்தை விஸ்தரத்தாற் கூறு மென.
 அவர் ஆகாசம், பராகாசம், மஹாகாசம், சூர்யாகாசம்,
 பரமாகாசம் என்று ஐந் தாகின்றன எனக் கூறினர்.
 பாஹ்யாந்தர அந்தகார மயம் ஆகாசமாம். பாஹ்யார்
 தரங்களில் காலாக்தி சதிர்சம் பராகாசமாம். பாஹ்யார்
 தரங்களில் அபரிமித பிரகாச சாமன தத்துவம்
 மஹாகாசமாம். பாஹ்யாந்தரங்களில் சூர்யசதிர்சம் சூரி
 யாகாசமாம். அநிர்வசநீய ஜோதி சர்வ வியாபக
 நிரதிசயாநந்த லட்சணம் பரமாகாசமாம். இங்ஙனம்
 அந்தந்த லட்சியத்தைப் பார்த்தலால் அவ்வச் சொருப
 மாகின்றான்.

நவச்சக்ரம், சடாதாரம், திரி லட்சியம், வியோம
 பஞ்சகமாய இவற்றை நன்கு அறியாவிடின் அவன்

பெயர் மாத்திரையானே யோகியாகின்றான்.
நான்காம் பிராஹ்மணம் முற்றிற்று.

இங்ஙனம் பிரஹ்மாந்தம் அறியப்படினும் சிஷ்யனே உபாதியாகக் கொண்டு லோக அநுக்கிரகத்தின் பொருட்டு யோகிராட் இதனைக் கூறுகின்றனர்.

ஹே சிஷ்ய சிரேஷ்ட! சாவதாநமாகக் கேட்பாயாக. அதனால் உனக்குக் கர்மம் அற்பமாயினும் துக்கத்தைச் செய்வதாகின்றது. நைஷ்கர்ம்யம் சுகத்தைக் கொடுப்பது என்பது அர்த்தத்தாற் சித்திக்கின்றது. திடதர யோகாப்யாசத்தால் அக்கர்மம், ஓடத்திலிருக்கும் வழிப்போக்களைப் போன்று அஷ்டாங்கம் நிவிருத்தமாகின்றது. இதனால் யோகத்தை யிச்சிப்பவன் தையமாக சர்வத்தையும் அதிக்கிரமித் திருக்கும் பிரஹ்மத்தைத் தியாநஞ் செய்க. அப்யாசத்தால் சகுணம் அல்லது நிஷ்களம் உண்டாகுமாயின், அதனால் கர்மத் தியாகம் ஆவசியகம்; ஆந்தர பாஹ்யங்கள் ஏகேகரணப் பிரவிர்த்தியாகிய அதன் பிரயோஜன மின்மையின், கர்மங்கள் அந்த அந்த ஜன்மங்களைக் கொடுப்பன. இப்பொழுது அவ்வஜ் ஜன்ம சஞ்சிதாதி பேதத்தால் அதிதிடங்கள் பரித்தியாகஞ் செய்தற்கு அதிதிட ஆஸ்பதமான குண யோகத்தால் அநுசிதங்க ளென நமது அதிகல்பனை பிராப்தமாகுமாயின், அஃது ஆயாசமின்றியே உண்டாகின்றது. கலைகளின்றிய ராத்ரியில், அத்தியந்த காட அந்தகாரத்தில் ஜகத் வியாபித் திருப்பினும், ஆதித்ய உதயத்தால் சர்வ பதார்த்தங்களும், அவற்றின் காரணங்களும் எஞ்சாது தோற்றுகின்றன.

இங்ஙனம் யோகாப்யாசத்தானே மார்த்தாண்ட உதயத்தில் பிண்டாண்டங்க ளறியப்படின, சிருஷ்டியாதி ஜன்மாந்தர சர்வ கர்ம நாச முண்டாகின்றது. ஆகலின், நிஷ்கிரியனாகிய பரம யோகி பிரகிருதி பந்தத்தினின்றும் விடுபட்டுச் சுகியாகின்றான்.

நான்காம் பிராஹ்மணம் முற்றிற்று.

ஐந்தாம் பிராஹ்மணம்.

ஒடி || ஸவிஷயம் உநொ வஸ்யாய நிவி ஷயம்
உதயெ லவதி | சுதஸுவயம் ஜமவிதமொவரம்
தெடிவ விதம் நிராஸ்யம் உநொநநுவஸாவாரி
வகம் றயயொமும் லவதி | தயுயம் வாரிவசி
ணெய உயி ஸஉஸுவெசு ||

ஓம். சவிஷய மநம் பந்தத்தின்பொருட்டு,
நிர்விஷயம் மோக்ஷத்தின்பொருட் டாகின்றது. இத
னால் சர்வ ஜகத்தும் சித்த கோசரம். அந்தச் சித்தமே
ஆசிரய மின்றி மந உந்மநி அவஸ்தா பரிபக்குவ லய
யோக்ய மாகின்றது. அந்த லயத்தைப் பரிபூர்ணமான
என்னிடத்தில் நன்கு அப்யசிக்க.

சவிஷய சித்தமே பந்தத்தின் பொருட்டு; நிர்விஷயம்
முத்தியின் பொருட்டாகின்றது. இதனால் சர்வ ஜகத்தும்
சித்த கோசரம். அந்தச் சித்தமே ஆசிரய மின்றி மந உந்மநி
யவஸ்தா பரிபக்குவ மனோ லய யோகத்தைச் சம்பாதித்து,
அந்த மனோ லயத்தைப் பகவதியாய பூர்ணத்தில் நன்கு
அப்யசிக்க.

உநொரு பகாரணஉஹுஉவ |

சுநாஹதஸு ஸஸுவஸு தஸு ஸஸுவஸு
யொ ஸநிஸுநொனமுதம் ஜெராதிஃ ஜெராதி
ரனமுதம் உநு ||

யநநஹிஜமதூஷிஸிதிவஸநகஉகூசு |
தநநொ விருயம் யாதி தஹிஷாஃ வரஉ
வடி ||

மனோ லய காரணம் நானே. உத்பந்நமாகாத சப்
தம், அச்சப்தத்தின் த்வரி, அத் த்வரியின் உள்ளி

ருக்கும் ஜோதி. ஜோதியினுள் ளிருக்கும் மநம், எந்த மநம் திரிஜகத்தில் சிருஷ்டி, ஸ்திதி, சம்மார கர்மங் களைச் செய்கின்றது, அம்மனோ லயம் விஷ்ணுவின் பரம பதத்தை யடைகின்றது.

மனோ லய காரணம் விஷ்ணுவால் உத்தர கீதையில் கூறப் பட்டிருக்கின்றது.

தயுயாஹுஜாஹெஷ்தவியிஃ லெஷாலாவாஸு |
ஊதஷெவ வரதகஸம் ஸ தஜ்ஜீதா வாவொ
நதுவிஸாவஜயவ்யதூ வொகாவரெஸு ||

அதன் லயத்தால் சுத்த அத்வைத சித்தி; பேத மின்மையின். அதுவே பரம தத்துவம். அதனை யறிந்த வன், பால, உந்மத்த, பிசாசு போன்று ஜட விருத்தியால் லோகத்தை யாசிரயிக்க.

அந்த மனோ லயத்தின் பின்னர்ச் சுத்த அத்வைத சித்தி யுண்டாகின்றது; அப்பொழுது பேத கந்த மின்மையின். இது பரம தத்துவம், ரகஸ்யம், பரமயோகி செய்தற்குப் பால உந்மத்த பிசாசு போன்று சொருபத்தை ஜட விருத்தியால் நன்கு மறைத் திருக்கின்றான். பூர்வ யுக காலத்தில் ஜரித்த, ரிபு, நிதாக, ஜடபரத, தத்தாத்ரேய, ரைவதாதிகள் வியக்த மின்றிய லிங்க முடையவர்களாய், அவ்யக்த ஆசாரத்தோடு உந்மத்தன் போன்று சஞ்சரிக்கின்றனர் என்னுஞ்சுருதியால், நிஸ்ரேயச பலலாபத்தை யடையும் யோக்கியனாய் யோகி நிந்திக்கத் தக்க ராகாதிகளினி னும் நிவிர்த்தியான பிரகிருதி யுடையவனாயினும், அநேக அளதி பிரகிருதியினற் கட்டுப்பட்டவன் போன்று பார்க்கப்படு கின்றான். அதனால் சர்வ யோகி சிரேஷ்டன் அமநஸ்க யோகி யென்பது சித்தாந்தமாக.

ஊவஜநஹுஸாஸாஹெஷெவ நிதூதூஜிர
ஹுதூதூவாஸீஷிதலிஷாஜநடிஸாஜாஜாஸு

நிஜா ஐயாயுஹநாலாவஸு ஹடிநகஜீதா
தஸுவஸாரபவவிசிவபவதி ||

இங்ஙனம் அமநஸ்க யோக அப்யாசத்தானே நித்ய திருப்தி, அல்ப மூத்திர, மல, மித போஜந, திட அங்க, அஜாட்டிய நித்ரை, குறுக்காகச் செல்லும் வாயுச் சலந மின்மைப் பிரஹ்ம தரிசநம், அறியப்பட்ட சுக சொரூப சித்தி யாகின்றது.

அவ்வித யோகிக்கு எண்ணெய் தேய்த்தல், நெய் குடித்தல் முதலிய வேர்வை நிவிர்த்தியின் பொருட்டுப் பரிகாரஞ் செய்ய த்தக்க தன்றும். அமநஸ்க அப்யாசத்தானே ஈகுமாரர் முதலியோ ரது தேக பல சித்தி லாபத்தால் அமநஸ்க அப்சாயத்தானே திவ்ய ஓளஷத மாகின்றது. அதனால் சர்வ சித்தியும், ராஜ யோக சித்தியும், நித்ய திருப்தியும், அல்ப மூத்ர மல விசர்ஜநமும், மித போஜநமும், திட அங்கத்தன்மையும், அஜாட்டியத்தன்மையும் நித்திரை யின்மை முதலிய சுப பலங்க ளுண்டாகின்றன. குறுக் காக வாயுச் சலந மின்மையானும், அதனால் நிரந்தரம் பிரஹ்ம தர்சநத்தா லுண்டான அற்புத சுகத்தை யடைந்து, ஒன்றி னின்றும் பயப்படுவ தின்று.

ஆகலின் சித்தாதி ஆசநங்களினின்றும் தமது மூலாதி பந் தங்களால் பிராணவாயு நிரோதத்தால் விஷயேந்திரிய நிக்ரக தியாந திருக் திருசிய விவேகத்தானும் இந்த நியமங்களி னின்று மதிக்கிரமித்த சுத்தாத்துவிதமார்க்கத்தை யவலம் பிப்பவன், பரமயோகியாயும், சதா ஆநந்தமுடையவனாயும் சர்வ சித்தியும் அடையத் தக்கவனாயு மிருந்து, அமநஸ்க விதாநத்தால் ஒவ் வொரு திறம் அல்லது க்ஷணமாத்ரம் காலக்ஷேபத்தின்பொரு ட்டு அதுபவத்தை யடைகின்றான்.

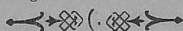
ஊவஃ விரஸுலாயிஜநித ஸ்ரஹாஜுதவாந
வராயணொ஽ஸள ஸஜ்ஜாவீ வரஹம்வொ
஽வஸுதொ லவதி | தஹுநெந வசுஹம்

ஜமதவித்ரம் லவதி | ததெவாவரொ஽ஜெதா
஽வி ஶுக்ரோ லவதி | ததூரு஽ஜெகோதூரஸதம்
தாரயதி | தநாத்ரவித்ரஜாயா஽வதூவமஶ்
வ ஶுக்ரம் லவதி | ஈதூவநிஷக் |

வசுணஶுக்ர ஈதி ஸானிஃ.

ஈதி வசுணம் ஸ்ராஹணஶு.

ஶ்ரோஹஸ்ராஹணாவநிஷக் தோவா.

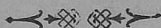

இங்ஙனம் அநேக கால சமாதியினால் உத்பந்நமான பிரஹ்மாமிர்த பாந பராயணனான இவன் சந்நியாசி, பரமஹம்சன், அவதூதனாகின்றான். அவன் தரிசுநத்தினால் சகல ஜகத்தும் பவித்திரமாகின்றது; அவனின் சேவாபரன் அஞ்ஞனாயினும் முத்தனாகின்றான். அவன் 101 - குலத்தைச் சம்சார பந்தத்தினின்றும், தாண்டச் செய்கின்றான். அவன் மாதா - பிதா - ஸ்திரீகளும், அவர்களினின்று முண்டான வர்க்கங்களும் மோக்ஷத்தை யடைகின்றனர். இஃது உபநிஷத்.

ஐந்தாம் பிராஹ்மணம் முற்றுப் பெற்றது.

மண்டலப் பிராஹ்மணோபநிஷத்

சமாப்தம்.

அவனே அநேக காலஞ் சமாதியினின்று முண்டான பிரஹ்மாமிர்த பாந பராயணனாகின்றான். "எதுவரை மோக்ஷ மடைய வில்லை அவனுக்கு அவ்வளவே சிரமகாலம்" என்னும் சுருதியால் அவ்வித பரமயோகி, அவனே பரமஹம்சன், அவனே அவதூதனுமாம். அவன் திருஷ்டியால் சகல ஜகத்தும் பவித்திர

மாகின்றது. அவனைச் சேவை செய்பவன் அஞ்ஞானியினும் மோக்ஷ மடைந்தவனே யாகின்றான். அவன் முன்னும் பின்னும் 21 எண்ணிக்கை யுடைய குலத்தை மோக்ஷத்தி லடைவிக் கின்றான். அவன் மாதா, மோக்ஷ மடைந்தவன் பலத்தாலும், பாவத்தாலும் கிருதார்த்தமானவன். பிதா தனது பூர்வாபர அநேகப் பிதிர்க் கணங்களோடு முத்தனாகின்றான். இது யோகி யின் சிரேஷ்டமான மகத்துவ மென விஸ்தரிக்கப்பட்டது.

நாரதாதி எல்லோரும் ராஜ யோக அப்யாசத்தால் ஜரா மரண மின்றியவர்களாய், நித்யாநந்த வைபவர்களா யிருக்கின்ற னர். அஃதே இப்பொழுதும் ஊகிக்கத்தக்கது. அந்நியர்க ளோ, தாபத்திரயம், ஷட்கோசம், ஷடிரிமி, பஞ்சகோசம், ஷட் பாவ விகாரம், ஷடரி, ஷட் பிராந்தியோடு கூடியவர்களாகின்ற னர்.

தாபத் திரயமோ, ஆத்யாத்மிக, ஆதிதைவிக, ஆதிபௌதிக மென்னும் பெய ருடையதாம். கர்த்ரு கர்ம காரிய, ஞாதுரு ஞாந ஞேய, போத்ரு போக்ய போகங்க ளென ஒன்பதுவித வியவகாரங்கள் அறியத்தக்கன. த்வக், மாம்ச, சோணித, ஹஸ்தி, ஸ்நாயு, மச்சைகள் ஷட் கோசங்க ளாகின்றன. காமக் குரோத, லோப, மத, மாச்சரியங்கள் ஷடரிக (6 சத்துருக்க) ளாம். அந்நமய, பிராணமய, மனோமய, விஞ்ஞாநமய, ஆநந்த மயங்க ளெனப் பஞ்ச கோசங்களாம். பிரியத்வம் ஜநநம், விருத்தி, பரிணாமம், அபக்யம், விநாசங்கள், சட்பாவ விகாரங் ளாம். பசி, தாக, சோக, மோக, ஜரா, மரணங்கள், சடீர்மிக களாம். குல, கோத்ர, ஜாதி, நாம, வர்ண, ஆஸ்ரம ரூபங்கள் ஷட் பிரமங்க ளாகின்றன.

இவற்றை யடைந்தவர்கள் மீண்டு மீண்டும் யமன் வசத்தை யடைந்த நித்ய சம்சாரிகள் என வியாக்யாநஞ் செய்யப்பட்டதா கின்றது. ஆகலின் சம்சாரத்தினின்றும் வைராக்யத்தை யடை ந்த ப்ரம் யோகி, பிரஹ்ம மார்க்கத்தை யவலம்பித்து மூலாதாரத் திலிருக்கும் குண்டலிரியால் இண்டபிங்கலையால் சஞ்சரிக்க விகலமான வாயுவை வேறு கிரமத்தினால் சுழுமுனைத் துவாரத்

தை யடைந்து, இங்ஙனம் விஸ்தரித்துக் கூறப்பட்ட மார்க்கத்
தில் பிரஹ்ம, விஷ்ணு, ருத்ராதி கிரந்தி பேத பூர்வகம் ஆக்ஞா
ரூப அல்பத்தை நிவிர்த்தித்துத், தாரக அதுசந்தாந்தால் தாரகத்
தில் அரைப்பிம்பத்தோடு கூடிய மத்திய மார்க்கத்தினால், அற்
கள மின்றி விசிரிம்பிக்கும் அக்ரி, சூர்ய, தேஜசின் சமூக பவநங்
களால் திறக்கப்பட்டுத் தளதளப்பான தேஜசு ரூபமாய் அதின்
சமீபத்தில் விஸ்வ, வியோம, வியாப்தி, பரிபூரண சந்திர மண்ட
லத்தி விருக்கும், சாந்திராமிர்த்ததை யடைந்து, பிந்துவின் சமூக
பாந்தத்தினால் திருப்தி யடைந்தவன், சதாந்த ரூபத்தைச் சிரே
ஷ்டமாக அடைந்து, சம்சய மின்றிய தத்துவாகாசமாய், சதா
ந்த அவதூத கிருபா லேசத்தால் முத்தனா யிருக்கின்றே னெ
ன்று பாவிக்க.

ஐந்தாம் பிராஹ்மணம் முற்றுப்பெற்றது.

மண்டலப் பிராஹ்மணோப நிஷத்தின்
ராஜயோக பாஷ்யம் முற்றுப்பெற்றது.

